

Poul Erik Albrink:

Livets
pris
- en
sømand
bliver
solger

BOGEN LIVSETS PRIS - FRA SØMAND TIL SÆLGER AF POUL
ERIK ALBRINK ER TRYKT PÅ SIDELINJEN.
LAYOUT LIVSBOG.DK © 2018.

Indhold

Søen 1952-1961

- 6 Hvorfor til søs?
- 8 På Sømandskolen
- 9 Benuen River
- 12 Omkalfatring af agterdækket
- 13 Rotteræset
- 14 Kæmpe edderkoppen
- 15 Banan oplevelsen i Sydamerika
- 17 Kløften
- 19 Grundstødningen
- 20 Tanker på søen
- 26 Landlige muligheder

Salget 1961-1994

- 33 Selvforskyldt omplacering
- 36 M&M og Zeuten & Aagaard 1965 – 1970
- 38 De elektroniske maskiners indtog
- 40 Fog & Mørup tiden
- 42 Nilsjohan i F&M Regi
- 43 Wolf haveredskaber hos Fog & Mørup
- 45 Et mærkeligt Messebesøg i Köln
- 47 God dag og farvel
- 48 Albrink & Anderberg 1979 – 1984
- 52 Nilsjohan hos Gense A/S

Senior 1995 -

- 54 En ny seniortilværelses Start
- 55 La Campana
- 57 Vordingborg
- 60 ”Hebsgaards Have” i Vanløse
- 64 Dagene som fulgte
- 66 Birkelunden
- 67 Hvad får jeg min tid til at gå med

»En pige i hver havn
er noget vrøvl, jeg
var aldrig i f.eks.
Shanghaj«

Søen 1952-1961

Hvorfor til søs?

Da jeg var lille flyttede hele min familie til Ålandsgade på Amager. En ganske almindelig gulstens ejendom med 12-14 opgange, som førte op til det flade tag, hvor beboerne kunne holde fester etc.

De havde udsigt til en grå fabriksfacade, hvor "Reberbanen" havde til huse. Senere blev denne fabrik ombygget til noget, som i dag hedder "Amager Centret".

Vi boede i nr. 33 i stuen, og oppe på 2. sal boede min legekammerat Jørgen sammen med sin mor. Jørgens far var aldrig hjemme, han levede af at spille klaver på diverse restauranter.

Da krigen kom til Danmark, var jeg 4 år gammel. Den skole, jeg kom til at gå på, hed "Lergravsvejens Skole", senere "Sundparkens Skole".

Den skole blev hurtigt besat af tyskerne, og da jeg var 7 år gammel kastede kammeraterne og mig, brændende madrasser ned fra vores flade tag, ned i hovedet på tyskerne, som på deres motorcykler var på vej til vores okkuperede skole.

De tyske soldater skød vildt op imod os drenge på det flade tag, men da var vi for længst på vej ned via de forskellige opganges trapper.

Under krigen blev der flere gange lukket for gassen og dermed fik mødrene problemer med madlavning. Så var gode råd dyre. Forældrene fandt på at opbygge små bålsteder af gamle mursten nede i gården, og med passende mellemrum, og blev der fyret op og lavet mad med mange forskellige former for brændsel.

Vi unger fandt det utroligt spændende, og øvede os i at springe hen over disse bålsteder, men det blev nu hurtigt stoppet af mødrene.

I 1945, da krigen var forbi var jeg 8,5 år gammel. Den dag stod alle danskerne som sild i en tønde langs hele Amagerbrogade. Således også vi drenge fra Ålandsgade. Vi vinkede til General Montgomery,

som i åben vogn kørte forbi i sejrsparade ind til Rådhuspladsen.

Alle mennesker jublede og var glade, hele vores opgang festede. Det var ved den lejlighed, at min far forelskede sig i Jørgens mor som boede oppe på 2. sal. Denne forbindelse kunne ikke med tiden holdes hemmelig, hverken for min mor eller, nok så slemt, "alle de andre, specielt de andre i opgangen".

Min mor, stor, varm og ægte rund, havde det ikke godt. Hendes tanker gik nok i retning af, hvordan hun skulle klare sig, når det hele bristede.

Var hendes tidligere tid som ekspedient i en guldsmeds forretning nok til, at hun atter kunne få et job og tjene til dagen og vejen med to sultne drenge? Der var skænderier, i hjemmet, ballade, råben og skrigen i Ålandsgade nr.33.

På skolen, som nu var åben, gik jeg nu igen. Her var jeg så heldig at få en ny klasselærer, som hed Helge Jeppesen. Han var af en meget speciel støbning. "Fars drenge", som vi elever i klassen blev kaldt, var børn som han virkelig keredede sig om. Måske var det også ham, som såede tanken og muligheden for, at jeg kunne slippe væk fra al balladen. Søen.

Men så var der jo lillebroder Jens, 6 år yngre, hvad med ham? At leve sammen med forældrene var jo helt umuligt. Skilsmissen lå lige om hjørnet. Søen var eneste udvej på det hele, og det var ikke særligt rart. Mig og Jens holdt jo af begge vores forældre, og hvad med Jørgen?

Måske er det ikke så mærkeligt at søen blev fremtiden for såvel Jørgen som mig. Lillebror Jens måtte jo blive hjemme hos mor. Så nu skulle det planlægges, hvordan det bedst kunne arrangeres for to af søens kommende folk. Senere efter navigation skolen ophørte Jørgens og mit venskab, vores veje skiltes.

På Sømandskolen

Jeg fyldte 16 år i starten af august 1952, og samme uge kørte Jens og jeg med vores mor til hovedbanegården. Jeg var i mit nye sømandsstrik, og med min nye køjesæk på nakken gik jeg ombord på toget som skulle føre mig til Esbjerg. Lidt beklemmt om hjertet vinkede jeg farvel til moderen og broderen. Nu begyndte rejsen til Sømandskolen i Esbjerg. Her ankom jeg senere på eftermiddagen og meldte min ankomst på kontoret.

I toget var der også en del drenge som også skulle på samme skole, vi kom hurtigt i snak om al det spændende der lå forude.

På skolen blev vi modtaget af nogle voksne som alle var i officersuniformer. Vi blev alle vist op på noget som blev kaldt riggerloftet, her skulle der i de kommende måneder undervises i mange forskellige ting. Alt havde selvfølgelig noget med havet og søen at gøre.

På skolen var der hård disciplin, ingen kære mor, ingen hjælp fra nogen far, nærmest kæft og retning. Undervisning var bl.a. i splejsning af tov og wirer, samt de mange forskellige knob, som vi senere ville for brug for til søs.

På Esbjerg havn havde skolen flere store både. De hang i noget som blev kaldt davider. I disse kunne bådene svinges ud over kanten på kajen, som til søs ville hedde rælingen, og så sænkes i vandet. I disse både lærte vi at vrikke med én åre for at få båden i fremdrift, at ro med årer samt at sejle med sejl og meget mere.

I svømmehallen lærte de unge mennesker at svømme, det var der ikke mange af drengene som kunne i forvejen, ret logisk for søens folk, så det skulle læres.

Også regning, sprogundervisning m. m. foregik på riggerloftet, af erfaring søfolk. Disciplinen var ny og hård for de fleste af drengene. Derhjemme kunne mor for eksempel godt kalde os op flere gange. Her skulle vi omgående lystre. Sådan var det jo til søs.

Frivagt var noget som kunne tælles i få timer. Lidt om lørdagen og lidt om søndagen, det hed sig man gik "fra borde". Kom man for sent, kostede det næste landlov, så man blev "agterudsejlet" og overladt til konsulatet, for skibet skulle jo sejle i nat!

De mange aktiviteter medvirkede til øget sult, men det kunne fedtemadderne klare. Ellers var det med pålæg ret beskedent, så det så vi ikke så ofte. Senere, i de kommende år til søs, blev forplejningen meget bedre og finere, men det tog nogle år.

Benuen River

På "Uranienborg" ved Benue River i Afrika var jeg godt 17 år gammel, ansat i det nye system som hed "styrmands aspirant". Det var uorganiseret mandskab, uden back up fra nogen fagforening.

Vi befandt os på et tidspunkt ved Afrikas vestkyst hvor skibet lagde til i en by som hedder Freetown. Der skulle ansættes ca. 20 afrikanere til at udføre en del af det kommende manuelle arbejde.

Chefen hed sjovt nok også Freeman, og afrikanerne blev installeret oppe på båddækket, hvor de bl.a. dels skulle spise og sove, indtil vi nåede bestemmelsesstedet "Benuen River".

Der skulle vi laste "logs". Det er meget store fældede afrikanske træstammer. De er så omfangsrige at der skulle mindst 3-4 mand som "holdt i hånd" for at "omfavne" stammerne. Men lad historien starte ved indsejlingen til floden, for efter sejladsen at ankomme til søen. Her lå stammerne samlet og kædet sammen, medens de i søen lå på skibets styrbords side og ventede på at blive lastet.

Ved indsejlingen til flodmundingen ankrede vi først op, for at tage en lods ombord. Lodserne, som lå og ventede på at "få et skib", så imidlertid noget primitive ud. Der blev antaget den lods som havde en forhutlet uniformskasket på, og så blev ankeret hævet og nu startede sejladsen op af floden.

Det blev en stor oplevelse. Efter få timers sejlads, for nedsat fart, var det som om at urskoven lukkede sig over Uraniensborgs skorsten og master. Vi sejlede i og under en form for grøn skygge parasol, og i urskoven sås såvel aber som papegøjer og andre spændende dyr. Dyr, som flere kun havde set i de zoologiske haver.

Her boede og levede dyrene oppe i urskovens træer, alt i medens de skræppede op og lavede en del larm og ståhej. Da det blev mørkt ankrede vi op, da det ikke var tilstrækkeligt lyst med kun skibets projektorer til at fortsætte sejladsen op ad floden. Nu var det bælgmørkt.

Næste nogen ved daggry fortsatte vi sejladsen under den "grønne paraply". Uranienborg ankom til et sted hvor floden ligesom åbnede sig og blev til en stor sø. Det var her at lasten lå, sammenstuvet og forbundet med hinanden med kæder i vandet. Derefter fortsatte søen og blev atter til en flod igen videre ind i junglen.

Den første aften, hvor vi således lå for anker midt i søen, lagde vores besætning rigtigt mærke til en mindre landsby inde ved søbredden. Byen havde ingen elektricitet, så det eneste der lyste op ved de primitive hytter var små bål. På disse bålsteder lavede landsbyens koner bl.a. aftensmad.

Vores ombordværende afrikanere padlede i små udhulede kanoer indtil "byen". Sammen med indbyggere, blev der ret hurtigt arrangeret festaften, med musik, tam tam med mere. Hvor de så end havde anskaffet sig musikinstrumenter fra vides ikke, men en gammel bulet trompet og nogle primitive trommer blev hurtigt til spændende sort musik. Der blev festet derinde som besætningen på Uranienborg kun via vores kikkerter kunne følge med i. Festen varede til langt ud på natten, som var temmelig varm og fugtig.

Næste dag begyndte man, eller rettere "vores" afrikanere, at laste vores skib. Det krævede en hel del færdigheder, da træstammerne havde meget store dimensioner, såvel i længde som i omfang.

Uraniensborgs egen besætning brugte så tiden til vedligeholdelse af

skibet, alt i medens de svedte under Afrikas brændende sol, som var meget varm.

Søens vand var en del farvet af jord og lign. Alligevel var det fristende at tage sig en lille svømmetur i én af pauserne. Det gjorde jeg også ved at svømme rundt om skibet, dejligt køligt.

Efter første svømning rundt om skibet lød der en del skrigen og skrål oppe fra styrbords side, der hvor alle træstammerne lå. Jeg skyndte mig op ad lejderen, op på dækket og nåede lige at se ned på dem, som arbejdede nede på træstammerne med deres bådshager. Disse bådshager bruges bl.a. når stammerne skal manøvreres over og under dæks kranen for ombord lastning. Nu kunne man oppe fra dækket se et mærkeligt syn.

Mændene, nede på de store logs, slog på en kæmpe slanges hoved som lå ovenpå en træstamme. Efter kort tid gled slangen langsomt gled i søen. Det var mit livs chok. Der havde jeg svømmet rundt sammen med en kæmpe anakonda. Vistnok verdens største slange. Tænk hvis... uha.

Efter at have sundet mig nogle dage, lejede jeg én af de indfødtes udhulede kanoer. Prisen var en pakke smøger, og for at give mig selv en lille sejltur padlende jeg op imod den svage strøm. Efter kort tids padlen, så jeg nogle store, tilsyneladende gråbrune sten ligge midt i floden. De stak ligesom op af vandet. Ikke at det undrede mig, alt i Afrika var nyt og spændende.

Her kunne jeg da lige gøre et lille holdt og hvile mig på én af "stenene". Da jeg nærmede mig i kanoen, "vendte" én af stenene sig om og nu viste det sig at være en flok flodheste. Jeg fik vendt den primitive kano i en fart, og padlede hurtigt tilbage til Uranienborg. Meget forskrækket, men med en oplevelse for livet.

Omkalfatring af agterdækket

På sejladserne til Israel med hele lasten fyldt med logs, skete der ikke noget særligt. Skibets dygtige afrikanere var dog først blevet landsat i Freetown. De var jo efterhånden nærmest blevet besætningens venner. Et løfte om at de muligvis kunne ansættes til næste returrejse gjorde afskeden mere acceptabel, og så sejlede Uranienborg med de sædvanlige 10,5 knob, stille og roligt videre imod Israel. Ingen havde jo noget kendskab til den katastrofe der skete ombord senere på retur-sejladserne.

Nu skulle der vedligeholdes på skibet. Der bliver malet, pudset lidt messing, spulet dæk med mere. Et af de forskellige jobs på skibet var bl.a. denne gang at omkalfatre dækket oppe på agter kahytten.

At omkalfatre et dæk af dæksplanker, ofte teaktræ, betyder at man skal hamre optrævlet behandlet tovværk ned mellem 2 planker. Tovværket skal være indsmurt i tjære, som skal være varmt og tyktflydende når det skal bankes ned imellem plankerne. På den måde gøres dækket vandtæt.

Det er et særligt job, som ofte udføres af bådsmanden eller tømreren, såfremt der er en sådan stilling på skibet. For at gøre tjæren tyktflydende, bliver den placeret i kabyssen på selve komfuret. Tjæren opbevares i en kortsiddet tøndebund, med en wire som håndtag, fastgjort i siderne til at bære tøndebunden med tjæren i. For at få tjæretønden op på dækket i agterkahytten, skulle bådsmanden række den kogende tjære i tøndebunden op til en hjælper, som var placeret oppe på kahyttaget for at tage imod tjæretønden via den lodrette lejder.

Her skete så ulykken. Siden på tøndebunden med den kogende tykt flydende tjære fik fat i et lejdertrin og tippede over. Den kogende tjære løb ud og ned af bådsmandens højre arm. Jeg har i mit liv hørt flere skrig og smertens hyl, men det skrig som nu stort set vækkede alle mand ombord, var hjerteskræende højt. Den arme mand skreg under de meget kraftige smerter som hans arm befandt sig i.

Mandskabet fik så "bådsen", som han ofte blev kaldt, lagt ind i en tom kahyt, og styrmanden fik travlt med at finde skibets medicinkiste frem. I kisten er der altid bl.a. en del morfin samt andre smertestillende midler. Men uanset hvad de pumpede i manden skreg han af smerte, og smerten kunne høres over hele skibet.

Kaptajnen besluttede at vi skulle sejle ind til Algier med bådsmanden. Algier var skibets nærmeste havn på dette tidspunkt. Under forsøg på at fjerne den nu størknende tjære, nåede en lodsbåd fra Algier ud til skibet, fik den arme mand ombord og videre til hospitalet.

Hans uheld gjorde stort indtryk på alle ombord. Bådsmanden havde altid været en rar og hjælpsom mand. Alle satte stor pris på ham. Et par dage senere fik vi telegram om ham: han var afgået ved døden. Der blev meget stille ombord på Uranienborg de følgende dage, medens vi alle ærede hans minde.

Rotteræset

Engang da jeg lå i havn i Sydafrika, så jeg en stor rotte forsøge at komme ombord på skibet via trosserne, det lykkedes nu ikke for rotten, da vi havde sat rotteskærme på alle fortøjnings-trosserne, hvormed skibet lå fastsurret indtil kajen. På disse trosser hvorpå omtalte rotter kunne kravle, måtte de således vende om på deres klatretur men der var en anden gang...

Det var engang da jeg sejlede med "Brattingsborg" hvor jeg fik nok af disse små og store gnavere. Det skete da skibet lå ved en kystby i det østlige Brasilien og skulle laste korn i bulk til Amsterdam. Dvs. at al kornet, via løbende transportbånd, blev kastet ned i de forskellige laster. Selv mellemdækket blev fyldt med korn.

Nå, en aften hvor jeg havde vagt fortalte én af matroserne, at jeg skulle prøve at slukke al lys ombord. Det skal først fortælles, at samtlige af skibets fortøjningstrosser alle var udstyret med rotteskærme, de bestod af store runde metalskiver. Disse var påsat fortøjningstrosserne

for at forhindre rotter at kunne klatre uhindret ombord på skibet. På landgangen var der i stedet fuldt projektørlys, det holdt dem væk.

Nå, jeg var lidt dum eller skal vi sige uerfaren, fulgte jeg i al aftenens kedsomlighed makkerens forslag om at slukke for al skibets lys. Dette blev gjort, uheldigt og dumt. For nu blev hele skibet mørklagt i små 2 minutter. Derefter tændte vi al lyset ombord via hovedtavlen. Nu blev jeg forskrækket, og uhyggelig til mode.

Der var nu rotter fremme overalt på skibet. Så mange at matrosen og jeg på forhånd opgav at slå nogle ihjel, i stedet blev alle døre og skodder holdt lukket. På den rejse forekom det skibsbesætningen, at hele lasten bestod af levende rotter. De var kommet ombord sammen med og i kornet, som de jo levede af og i. Det var godt nok uhyggeligt.

Hele lasten blev gasset da vi kom til Amsterdam, således at alle rotter blev aflivet før de kom i land, og fjernet ja, nærmest siet fra, før kornet nåede sit bestemmelses sted.

Kæmpe edderkoppen

Det var også ombord på Brattingsborg at jeg fik en anden kedelig oplevelse. En som jeg godt kunne være foruden. Først skal lige fortælles at Brattingsborg var et dampturbineskib, dem blev der ikke bygget mange af dengang. Det betød at skulle man bruge varmt vand, så måtte man først fylde en pøs eller rettere en spand med koldt vand. Derefter kunne man åbne for og så via røret med damp sende den skoldhede damp ned i spanden, som dengang ofte var af galvaniseret jern. Det larmede og knaldede utroligt højt, medens dampen afgav varmen til det kolde vand.

Et af mine job som dæksdreng ombord var at vaske op efter matrosernes middagsmad. I dag forstår jeg godt at opvaskemaskinen er opfundet, men den gang! Ombord på Brattingsborg havde jeg således jobbet at klare opvasken. Først skulle alt skylles rent. Derefter i nyt varmt og rent vand som fik tallerkener og bestikket gjort rent. Endeligt blev

sæbevandet skyllet af i yderligere et hold rent vand. Kort sagt var det lidt af en arbejdsopgave.

Medens jeg således stod og vaskede op en dag, selvfølgelig alene inde i messen, stod jeg i mine egne tanker indtil en kæmpe edderkop pludselig kom ind i mit synsfelt. Den var kæmpestor. Senere blev denne type bestemt som en fugleedderkop. Med lodne ben og krop var den mindst lige så stor som én af de spisetallerkener jeg stod og rengjorde.

Jeg blev mere forskrækket end bange. Men med den alene med mig i en lille kahyt var der én for meget. Jeg skyndte mig ud og smækkede døren efter mig.

På Brattingsborg havde jeg en skytsengel, det var i form af bådsmanden der, som af én eller anden grund, prøvede at beskytte mig imod andre plageånder ombord. Nå, Jeg fik fat i "Bådsen" som han også blev kaldt, og sammen gik vi ind i spisemessen.

Der var intet at se, bortset fra den halvfærdige opvask. Rummet var sådan indrettet, at der var faste bænke at sidde og spise ved, og selve ryglænet på bænken var øverst fastgjort til selve skottet, dvs. at der var luft i mellem det meste af ryglænet og skottet. Der var ikke noget at gøre. jeg påstod jo at "uhyret" stadig befandt sig i rummet, hvorfor jeg måtte kravle på knæ nede på dørken. Med en lommelygte lyste vi begge to direkte op på uhyret som havde gemt sig bag ryglænet til bænken, og selv bossen blev forskrækket.

Uhyrets liv endte under slagene fra et kosteskaf, og blev derefter hevet overbord. Hold op hvor var den stor og uhyggelig.

Banan oplevelsen i Sydamerika

Brattingsborg lå en anden gang i en større havn i Sydamerika, hvorfra man udskibede en hel del landbrugsprodukter. Skibet var dog ikke udrustet med køleanlæg i lasterne. "Reefer" bådene, dvs. specialbygget køleskibe, hovedsagligt fra J. Lauridsen kom først til senere. Men

vort rederi fik alligevel opgaven at fragte de endnu umodne bananer fra Sydamerika til Europa. Det var derfor vigtigt at overfarten skulle foregå uden for store forsinkelser, såsom uvejr og lignende.

Nå, skibet lå som sagt til kajs, og nu skulle der så lastes bananer. Det er sikkert mere rigtigt at kalde det bananstokke, da frugten jo voksede på de kraftige stokke. Således blev bananerne fragtet og videresolgt på hele stokke, med mange bananer på.

Nu er bananer en skrøbelig vare, og derfor blev lastningen foretaget på den for bananerne mest skånsomme metode. Det betyder at de enkelte stokke med bananer blev båret ombord af unge kvinder, nærmest store piger.

Jeg stod således en dag og så hvorledes række efter række med bananstokke blev båret ombord på nakken af de unge kvinder. Op af den ret stejle landgang, udstyret med tværlægtere således at man bedre kunne stå fast på benene. Det forhindrede således pigerne i ikke at glide ned og tilbage af landgangen. Herudover kunne de holde med den ene frie hånd på ét af rebene som løb langs med landgangen, dette medfører og forhindrede pigerne i at falde ned på kajen.

Lastningen blev sat i gang af række efter række unge piger eller kvinder. De bar hver især en bananstok på skulderen, medens de støttede bananstokken med den ledige arm og hånd. Medens jeg således betragtede alle de flittige piger, skete der pludselig noget helt uventet. Det skete medens stokkene blev fragtet ombord, og derefter langet videre ned i lastrummene.

På landgangen, fuld af piger med stokke på nakken lagde jeg mærke til at alle pigerne så op på den pige som gik umiddelbar foran hende. Det undrede mig lidt. Men så kom forklaringen.

En af de unge piger på landgangen gav et højt skrig fra sig. I selvsamme splitsekund kastede alle pigerne hver deres egen bananstok bort fra sig. Stokkene med bananer havnede så nede på kajen. Jeg kunne oppe fra dækket se at pigerne der nede slog med nogle stave på et eller

andet der lå imellem bananstokkene. Det viste sig at være en banan slange, en meget giftig slange som havde samme farve og næsten samme størrelse som de bananer den havde gemt sig imellem. Bananslanger lever af småfugle og andet småkravl som ofte gemmer sig imellem bananerne. Efter en rum tid genoptog pigerne atter lastningen med, at bære bananstokke ombord på skibet.

Kløften

Jeg husker endnu dengang min skytsengel atter havde mig under vingerne. Det var medens jeg var elev på skoleskibet DANMARK. En af vort lands stolte svaner som viste flaget rundt om i verden.

Jeg havde 119 unge mænd som kammerater til uddannelse ombord. Vi sejlede, da episoden fandt sted, ude på Atlanten. Historierne om storme i Bermuda trekanten er vist kendt af alle.

Jeg var 16 år og havde da under stormen som skibet befandt sig i, også nok med at holde mig fast i ét eller andet. De fleste at sejlene var bjærget kun underformærs sejlet hang endnu oppe, fuldt udspændt af stormen. Skibet lå meget skævt i vandet. Vinden kom fra styrbord, og som følge deraf var bagbords ræling næsten i vandkanten af det skummende hav.

Vindstyrken må have været tæt på 12. Kaptajn Hansen havde det store ansvar for alle ombord, og han var selv konstant på broen. Rorgængeren var surret fast, så blev han i det mindste ikke blæst i havet. Støtte-torv var udspændt så man i al nødvendig færden på dækket havde noget at holde sig fast i.

Så skete der noget utroligt farligt for mig. En særlig stor bølge væltede ind over skibsdækket og tog, ja nærmest løftede mig med sig. Heldigvis fik jeg fat i riggen, de faste torve der støtter masterne. Med det ene ben udenbords klamrede jeg mig med begge hænder og arme fast i riggen. Kæmpebølgen væltede videre og det medførte at DANMARK atter rejste sig en del.

Elever på Skoleskibet Danmark.

Nu fik et par drenge travlt med at hale mig ombord på skibet. Her fik jeg tørt tøj på, og kom til køjs i hængekøjen. Sidstnævnte er som en bananskal, ophængt i begge ender, så siderne nærmest omslutter den liggende.

Nå, stormen passerede og kursen blev atter sat imod Bermuda. Det var på den sejlads, at Kaptajn Hansen virkeligt viste at han kunne mestre sit sejlskib, fuldriggeren DANMARK.

Kløften som nærmest var en dyb vandfyldt kanal skabt af naturen hed vist nok Gibbon Road, og den var virkelig smal. At gå ind for sejl var en mesterpræsentation, udført perfekt af skipperen og hans lydige mandskab. Der var kun få meter fri på hver side af skibet, så smal var kløften. Den mandede så ud i en sø med smult vand.

Herinde blev alle ombord, selvfølgelig bortset fra dem som havde vagten, inviteret til fest af og hos konsulen. Det var næsten som et festligt punktum efter en farefyldt sejlads, Det var på den tur og den oplevelse at jeg fik respekt for moder natur.

Grundstødningen

Under de år hvor jeg sejlede med Uranienborg, var noget af sejladsen i en fast rute. Vi gik fra Cardiff i England, hvor vi lastede kul, hold op hvor det støvede og svinede. Kullet blev så sejlet til Genova i Italien for at blive losset der.

Det var for resten der jeg for første gang i mit unge liv stiftede bekendtskab med det som kaldes homofil, men det er en helt anden historie.

Fra Genova sejlede vi til Almeria i Spanien, hvor vi dengang lå en lille uges tid og lastede jernmalm. Nævnte jeg at det støvede og svinede med kul? nuvel eneste forskel var at malmen var rød af jern, men støvet kom ind alle vegne. Det var under den uge at jeg samt 3 andre drenge: koksmaten, dæksdrengen samt kahytsdrengen fra besætningen holdt nogle frie og dejlige afspadseringsdage. Efter lastningen gik turen til Port Talbot i Wales.

De dage er nok dem som jeg stadig kalder mine gode ungdomsdage, idet vi drenge eller rettere unge mænd chartrede en fiskerbåd og sejlede ud til nogle mennesketomme strande sammen med nogle piger som af os havde fået penge til indkøb af proviant og nogle flasker vin. På stranden levede vi nogle dage med dans til en rejse grammofon og ung kærlighed. Der var livet hvert at leve. Nå ingenting varer evigt, malmen skulle jo sejles til Port Talbot i Wales, England, for at blive losset. Det var ved denne havn noget ganske usædvanligt skete.

Nu skal det lige fortælles at selv om Uranienborg ofte anløb Port Talbot, så skulle der tages en lods ombord. Her var det med mig som rorgænger ind og ud af havnen. Denne havn består af en lang rimelig smalt uddybet sejlrende som på den ene side fladede ud til lavvande. På den anden side af dette sejlløb var der en lang mole, det var der hvor losningen skulle foregå.

Med lods ombord er al sejlads stadig kaptajnens ansvar, men han lader lodsens, som jo er og skal være stedkendt, dirigere og sejle skibet til

kaj. Det er således lodsens som giver roergængerorden til evt. korrektion af sejlretningen. Dengang gik det virkelig galt.

Han beordrede mig "Port" (bagbord). Jeg var helt bevidst om at lodsens måske lidt fraværende, i virkeligheden mente "Starboard" altså drej imod styrbord. Kaptajnen måtte have haft sine tanker andetsteds, for han reagerede ikke. Nu brød jeg alle uskrevne regler og henvendte direkte til lodsens sagde jeg: "mente De ikke Port sir"? Lodsens blev rød i hovedet og gentog rasende sin kommando til mig. Nu måtte jeg lystre. Kaptajnen vågnede op lidt forvirret, men ak det var for sent. Jeg sejlede Uranienborg ind på det lave vand, og så stod skibet der, kun omgivet af meget lidt vand.

Dagen efter var det søndag og lavvande, så byens befolkning kunne nede på stranden gå næsten helt ud til skibet som ragede op som en stor rusten kolos i sandet. Mandskabet kunne ikke komme i land, skipperen var tosset, og jeg gjorde mig meget lille. Det var min eneste grundstødning i de år som jeg sejlede, så det glemmer jeg ikke så let.

Tanker på søen

I perioden 1956 til 1959 gik jeg på Københavns Navigationsskole. Der fik jeg såvel min styrmandseksamen som min skibsførereksamen. Jeg blev også gift med Inger Barlev som jeg fik mit eneste barn med, nemlig Pia.

Jeg lod engang tankerne vandre tilbage, for at erindre i hvilken retning mit liv havde taget. Når jeg funderede på hvordan livet fremover ville forme sig vil jeg begynde med ordene: Det var på en sådan dag, nemlig en dag ombord på skibet som lå i Atlanterhavet, hvor det kun rullede i dønningerne efter stormen ved de vestindiske øer nogle dage tidligere.

Jeg var i år 1958 ombord som styrmand på en nyere dansk olietanker som var døbt "Dansborg". Jeg var på den ensomme vagt fra klokken 8 til 12, eller rettere på vagten fra 20 til kl. 24.

Her ombord var der det mest moderne udstyr, det gjaldt også her i styre-

huset, men jeg huskede tydeligt hvordan et styrehus var udstyret i 1953 på gode gamle "Brattingsborg". Det var mit første skib som styrmands aspirant.

Nu om dage var der ingen andre end mig på broen. Tidligere havde der været såvel en rorgænger, et job jeg ofte havde dengang, samt en udkiksmænd. Alle de fleste instrumenter var her topmoderne, såvel ror, radar, GPS, og decca samt hele lystavlen hvorfra stort set alt det elektriske på skibet var samlet.

Den runde roterende del af ruden, hvor vandet i regn og stormvejr blev ligesom slynget væk, gav således et klart udsyn. Også denne vigtige funktion for udsynet var af nyeste dato.

Nu om dage var selve sejladsen næsten fuldautomatisk. Arbejdet som styrmand på vagt var i 1958 hovedsagligt at holde øje med den øvrige skibstrafik. Herudover skulle jeg med mellemrum tjekke at skibet var på rette kurs, samt ajourføre skibets logbog. Om et par timer, ved midnat, ville jeg blive aflyst af anden styrmand, og så var det blot ned til køjs med alle tankerne.

Nu gik fritiden med et gammelt dansk ugeblad, eller en gennemlæst ur-gammel bog i min kahyt. Mit "kammer", jo nu havde jeg ene kahyt.

I et flashback tænkte jeg tilbage til familien i Danmark. Jeg havde hjemmefra medbragt en spirende sød kartoffel i et gammelt syltetøjsglas, hvor jeg nu fulgte med i den voksende sprøde grønne og spinkle stængel. Fotet af familien og ja, så var den kahyt beskrevet.

Fremtidsudsigterne? Jo, jeg blev sikkert snart anden styrmand, senere første styrmand og endelig forfremmelsen til kaptajn på et af rederiets skibe.

Skibsførereksamen af første grad havde jeg taget lige efter styrmands eksamen på Københavns Navigationsskole. Alle rederiets C. K. Hansens flåde gik i oversøisk fart, og en ansøgning om at blive styrmand på en dansk færge: der var rækken af ansøgere længere end Storebæltsbroen.

Botnia.

Så kunne man måske få et job som lods, med utroligt skæve arbejdstider? Pludselig var mine fremtidsudsigter ikke så gyldne som da jeg startede min såkaldte karriere til søs.

Det summede i mit hoved, var jeg fanget i et selvforskyldt net? Der var ikke lyse udsigter. Når jeg senere på frivagten havde til hensigt at skrive min opsigelse, hvad ville derefter så ske når rederikontoret fik den. Helt sikkert ville rederiet forsøge at holde på mig, der var mangel på styr-mænd i den danske handelsflåde.

En hurtig forfremmelse, måske til en mindre dansk coaster, f.eks. RIBER-HUS, eller måske styrmand på passagerskibet BOTNIA, som gik i fast rutefart København – Helsingfors? Det blev som styrmand på begge skibe, dog i omvendt rækkefølge.

Når nu hans opsigelsesfrist udløb, ville det blot blive tilbage i trampfar-ten, og så samme trummerum. Nu måtte det briste eller bære. Hans gamle faders ord kom ham i hu: "Man kan hvad man vil".

Label nr. 8752.

Eksamensbevis

POUL ERIK ALBRINK

født den 2. august 1936
i København

har bestået
den i lov om navigationsundervisningen af 28. februar 1916 med senere
ændringer anseendene

STYRMANDSEKSAMEN

med følgende karakterer:

Dansk (3 kar.)	10
Engelsk (2 kar.)	5
Matematik (3 kar.)	14
Naturfære (2 kar.)	10
Navigation (9 kar.)	49
Sømandskab (5 kar.)	28
Sævt (1 kar.)	4
Maskin- og motorlære (2 kar.)	11
Sundhedslære (1 kar.)	5
Orden med skriftlige arbejder (1 kar.)	5
Hovedsum (29 kar.)	141

København, den 31. oktober 1950.

 Thorkild Jensen
 Navigationschef

<p>Før at bestik kræves</p> <table border="0" style="width: 100%;"> <tr> <td style="width: 80%;">i dansk</td> <td style="width: 20%;">mindst 8</td> </tr> <tr> <td>matematik og naturfære til- sammen</td> <td>20</td> </tr> <tr> <td>navigation</td> <td>28</td> </tr> <tr> <td>sømandskab</td> <td>28</td> </tr> <tr> <td colspan="2">- for den skriftlige og den mundtlige prøve i internationale søvejregler tilsvarende</td> </tr> <tr> <td>maskin- og motorlære</td> <td>4</td> </tr> <tr> <td>engelsk, sævt og sundheds- lære tilsvarende</td> <td>4</td> </tr> <tr> <td>hovedsum</td> <td>80</td> </tr> </table>	i dansk	mindst 8	matematik og naturfære til- sammen	20	navigation	28	sømandskab	28	- for den skriftlige og den mundtlige prøve i internationale søvejregler tilsvarende		maskin- og motorlære	4	engelsk, sævt og sundheds- lære tilsvarende	4	hovedsum	80	<p>Højeste karakter</p> <table border="0" style="width: 100%;"> <tr> <td style="width: 80%;">i dansk</td> <td style="width: 20%;">20</td> </tr> <tr> <td>engelsk</td> <td>10</td> </tr> <tr> <td>matematik</td> <td>20</td> </tr> <tr> <td>naturfære</td> <td>14</td> </tr> <tr> <td>navigation</td> <td>49</td> </tr> <tr> <td>sømandskab</td> <td>28</td> </tr> <tr> <td>sævt</td> <td>4</td> </tr> <tr> <td>maskin- og motorlære</td> <td>14</td> </tr> <tr> <td>sundhedslære</td> <td>5</td> </tr> <tr> <td>orden med skriftlige arbejder</td> <td>5</td> </tr> <tr> <td>hovedsum</td> <td>200</td> </tr> </table>	i dansk	20	engelsk	10	matematik	20	naturfære	14	navigation	49	sømandskab	28	sævt	4	maskin- og motorlære	14	sundhedslære	5	orden med skriftlige arbejder	5	hovedsum	200
i dansk	mindst 8																																						
matematik og naturfære til- sammen	20																																						
navigation	28																																						
sømandskab	28																																						
- for den skriftlige og den mundtlige prøve i internationale søvejregler tilsvarende																																							
maskin- og motorlære	4																																						
engelsk, sævt og sundheds- lære tilsvarende	4																																						
hovedsum	80																																						
i dansk	20																																						
engelsk	10																																						
matematik	20																																						
naturfære	14																																						
navigation	49																																						
sømandskab	28																																						
sævt	4																																						
maskin- og motorlære	14																																						
sundhedslære	5																																						
orden med skriftlige arbejder	5																																						
hovedsum	200																																						

Løb nr. 4752.

Eksamensbevis

POUL ERIK ALBRINK

født den 9. august 1934
i København

har bestået

den i lov om navigationsundervisningen af 28. februar 1916 med senere ændringer anordnede

SKIBSFØREREKSAMEN

med følgende karakterer:

Dansk (3 kar.)	7
Engelsk (2 kar.)	8
Navigation (9 kar.)	52
Sømandskab (4 kar.)	22
Geografi og vejrlore (2 kar.)	8
Søret og handelslore (2 kar.)	10
Sundhedslore (1 kar.)	5
Orden med skriftlige arbejder (1 kar.)	5
Hovedsum (24 kar.)	113

København, den 23. april 1959.

Vind Jensen
Svejestyrelsesleder

P. Frøde

<p>For at bestå eksamen</p> <table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tbody> <tr> <td>Dansk</td> <td>mindst 9</td> </tr> <tr> <td>svengelse</td> <td>— 27</td> </tr> <tr> <td>sømandskab</td> <td>— 8</td> </tr> <tr> <td>søret og handelslore</td> <td>— 4</td> </tr> <tr> <td>engelsk, geografi og vejrlore</td> <td>— 10</td> </tr> <tr> <td>sundhedslore</td> <td>— 10</td> </tr> <tr> <td>hovedsum</td> <td>— 84</td> </tr> </tbody> </table>	Dansk	mindst 9	svengelse	— 27	sømandskab	— 8	søret og handelslore	— 4	engelsk, geografi og vejrlore	— 10	sundhedslore	— 10	hovedsum	— 84	<p>Højeste karakter</p> <table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tbody> <tr> <td>Dansk</td> <td>11</td> </tr> <tr> <td>engelsk</td> <td>14</td> </tr> <tr> <td>navigation</td> <td>60</td> </tr> <tr> <td>sømandskab</td> <td>28</td> </tr> <tr> <td>geografi og vejrlore</td> <td>14</td> </tr> <tr> <td>søret og handelslore</td> <td>14</td> </tr> <tr> <td>sundhedslore</td> <td>7</td> </tr> <tr> <td>orden med skriftlige arbejder</td> <td>7</td> </tr> <tr> <td>hovedsum</td> <td>108</td> </tr> </tbody> </table>	Dansk	11	engelsk	14	navigation	60	sømandskab	28	geografi og vejrlore	14	søret og handelslore	14	sundhedslore	7	orden med skriftlige arbejder	7	hovedsum	108
Dansk	mindst 9																																
svengelse	— 27																																
sømandskab	— 8																																
søret og handelslore	— 4																																
engelsk, geografi og vejrlore	— 10																																
sundhedslore	— 10																																
hovedsum	— 84																																
Dansk	11																																
engelsk	14																																
navigation	60																																
sømandskab	28																																
geografi og vejrlore	14																																
søret og handelslore	14																																
sundhedslore	7																																
orden med skriftlige arbejder	7																																
hovedsum	108																																

Mine tanker blev pludselig afbrudt, da noget uventet pludseligt viste sig på radarskærmen. Det så ud som værende en lille fiskerflåde ret forude, det var sjældent at man mødte fiskere her så langt fra land? Kursen skulle justeres, i hvilken retning sejlede fiskeflåden? Vi skulle afvige vores kurs. Det var måneskin. Månens stråler ville ligesom en projektør vandre rundt på væggene nede hos skipperen, som sikkert lå og sov. Kaptajnens kahyt lå lige under styrehuset? Fandens også, men skipperen sov heldigvis, så jeg manøvrerede skibet efter reglerne, dem kunne jeg til hudløshed.

Landlige muligheder

Medens jeg var styrmand på passagerskibet MS Botnia, var jeg jo officer, i flot specielt syet uniform, ombejlet, specielt af de kvindelige passagerer. Her var hunkøn i alle aldre. Mange ville gerne med ind på broen og se hvordan skibet blev styret m.m. Det fandt jeg jo unægtelig ret smigrende, at blive så omsværmet, en noget anderledes situation end på de andre handelsskibe jeg havde sejlet med.

Men dagen efter MS Botnias ankomst var alle passagerer fordampet. Så var tiden atter inde til i ensomhed at filosofere over hvilke muligheder jeg havde som landkrabbe.

Samtlige avisannoncer blev gennemløjet, men ak, alle stillinger krævede forskellige baggrunde og uddannelser, og som navigatør på en flyvemaskine krævedes atter en hel del undervisning, kendskab m.m. Det var som oftest militæruddannelsen som dannede mulighederne for at lære at flyve. Skolelærer? nå nej. Portvagt? Jeg så sig selv sidde ved indgangsporten til én eller anden fabrik, trummerum, næh det var heller ikke sagen. 4 års læretid som hvad? Nej, DET var for sent.

Jeg tænkte så det knagede. Pludselig fik jeg en ny tanke. Faderen prøvede jo at hutle sig igennem som sælger af butiksinventar, han tjente lige til dagen og vejen, på cykel i Storkøbenhavn? nej det fristede ikke, og desuden havde faderen jo ingen grundkursus i salgsteknik. Hvordan, hvornår, hvor henne kunne man lære noget grundlæggende om at sælge?

Jeg startede, efter afmønstring fra BOTNIA med at købe bogen skrevet af amerikaneren Frank Bettger: En sælgers vej til succes. Her var der kapitler med anvisning på salgssucces. Veje og metoder til at opnå kundens tillid, forskellige etaper indenfor salgsprocessen, samt andre gode råd. Vel var bogen skrevet om handel i USA, men så stor forskel var der vel ikke? Det ville jeg fremover prøve at praktisere.

Herhjemme skulle en dansk sælger således have en hel del viden om psykologi med i sin betjening af kunden. I Amerika derimod, gik de mere lige på og hårdt med tale om profit. I Danmark skulle jeg i stedet pointere fordelene for kunden, økonomi og tidsbesparelser, som jo indirekte kunne omregnes til sparede omkostninger.

Næste, men første skridt, blev at søge ind på et firma hvor jeg kunne få en grundig salgsskole. Der var aflønningen imidlertid desværre en mindre fast løn samt en lille salgsprovision. Med risiko for at få halveret lønnen som styrmand skulle jeg så i gang med dels at finde et sådant firma som også kunne lære mig at sælge i praksis. Hvis ikke dette kunne lykkes lå der kun søen og ventede, nej tak.

**»En kanon sælger
risikerer at få vådt
krudt og en fuser«**

Salget
1961-1994

**BEST
DEAL**

Første sælgeruddannelse

Det var med stor og lidt nervøs spænding jeg startede inde på Olivettis hovedkontor. Det strakte sig på hele 2. salen på den store Imperial bygning, hvor også den store biograf Imperial ligger.

Alle "juniorer" blev budt velkommen af én af cheferne. Han forklarede forløbet af deres karriere som sælger. Det blev forklaret bl.a. at man i Olivetti brugte Italienske titler, f. eks. titlen "Gruppo de Capo". Det job var for en salgschef for en gruppe på omkring 8 juniorsælgere.

Inden de blev sluppet løs i hvert sit distrikt var der først en skoling, en indlæring i betjeningen af de maskiner de skulle ud og sælge. Skolen tog en uges tid. Der var nok at lære, såvel om skrivemaskiner som om regnemaskiner. Senere kom der også de større kalkulations maskiner til. Disse havde ofte en slæde monteret til selve bogføringen.

Alt var nyt for mig. Men jeg blev hurtigt klar over at denne lærdom, samt demonstrationen af det som jeg skulle sælge, var uhyre vigtigt. Man skulle således ikke lære en kontordame at skrive på maskine. Derimod skulle påpeges alle de hjælpemidler som en moderne maskine kunne hjælpe brugeren med på en sådan maskine. Så jeg fik lært en hel del om hele maskinprogrammet.

Derefter skulle gruppelederen så forklare de vigtigste regler, skrevne som uskrevne, som en sælger skulle beherske.

Ofte fik alle de nye føl besked på at gå på biblioteket og lære mere om salgsteknik, psykologi og fremtoning hos kunden samt meget mere. Så gik jeg i gang og fik et lille distrikt på Østerbro. De kunder som havde mere end 5 skrivemaskiner måtte IKKE besøges. Den kundekreds havde firmaet de mere erfarne sælgere til.

Noget af det første vi junior sælgerne lærte var at observere og i hovedet tælle antallet af skrivemaskiner på kontorerne. Dette skulle noteres på de kundekort en forgænger havde skrevet, samt opdatering af navne på den ansvarshavende etc. Det gik mig dårligt. Jeg havde en form for ind-

bygget respekt for de beslutningsdygtige på kontorspecielle aftaler i distriktet. Der skulle mere hjælp til.

Gruppesalgsschefen tog mig billedligt i hånden og sammen besøgte vi nogle af mine kunder. Bagefter sad vi så i lederens bil og gennemgik

forløbet af salgsbesøget. Efter få fælles besøg var lederens dom klar: Hvem vil handle med en bedemand, som er for alvorlig, for saglig og tilsyneladende uden begejstring for det der skulle sælges? Så der var altså en del der skulle arbejdes med og forbedres.

Maskinerne, dem kunne jeg betjene perfekt, det gav lederen ham ret i, men det der med begejstringen, hvordan og hvorledes kunne den vises og illustreres?

Jeg fik en ide med hensyn til skrivemaskiner. Den viste sig at bære frugt, men også at være temmelig blodig affair. På en skrivemaskine var det dengang valsen, der med sine 2 håndtag til papirfremføring var vigtigst. Der måtte således ikke være slør i valsen hvilket ville resultere i skæve linjer.

Under et salgsbesøg hos en mindre kunde på Østerbro, ville jeg demonstrere kvaliteten på specielt valsen. Medens jeg holdt i hvert af de 2 papirfremførings håndtag med hver sin hånd, svingede jeg hele maskinen rundt. Herved ramte tastaturrammen næsetippen, som omgående begyndte at bløde. Stort ståhej. "Kom med ud på badeværelset, så skal vi stoppe blødningen", udbrød kontordamerne. Lidt forskrækket anførte jeg at der først skulle underskrives på en ordre. Sjældent havde kontordamerne mødt så meget entusiasme.

Den nu blodige ordre seddel blev senere fremvist hjemme på kontoret. Et eksempel på at det ikke netop var sådan man skulle vise sin begejstring. Det var en smertefuld lære om netop begejstring.

At være begejstret for maskinerne skulle smitte kunderne. Det lærte jeg nu, og blev senere forfremmet, først til leder af firmaets skole, siden som chef for Randers afdelingen. Jørgen Reenberg's Pinafores vise kunne ændres til: "Stå ej til søs, lær at sælge".

Selvforskyldt omplacering

Det var i Randers, jeg blev overført som chef for filialen. Mit hold be-

stod af en værkfører, samt 5 eller 6 sælgere. Fra denne filial skulle salget til hele Djursland dækkes og filialens distrikt gik også halvvejs til de større filialer som lå i henholdsvis Århus og Ålborg.

Værkføreren havde som ham selv, en fast løn, pæn og all right. Sælgere derimod havde en kombination af fast løn på omkring 1.100 Kr. om måneden, samt en vis salgsprovision.

Fra tiden som leder af firmaets skole var jeg blevet bekendt med den lønpolitik man fulgte. En politik som sikkert blev fulgt overalt i verden hvor Olivetti havde afdelinger. Min tidligere pæne styrmands løn, var en del højere end det man som juniorsælger kunne tjene, var i frisk erindring. En løn som man ikke kunne lægge særligt meget til side af. Der skulle sælges en hel del maskineri før det rigtigt blev til noget. Om det var det ene eller noget andet der blev solgt var ligeegyldigt, det var salgsprisen som provisionen blev udregnet efter.

Så fik jeg en idé som det viste sig at skulle koste mig min stilling. Dette selv om firmaet dog stadig kunne finde anvendelse for mit flair for salg. Det var således at der ofte var et ubesat distrikt i Randers filialen. Jeg kunne og skulle derfor selv afslutte et evt. salg der, men som sælger blev den ordre nu påført én af de ansatte sælgere som havde haft det lidt svært, men arbejdede hårdt. Den provision som det omtalte salg gav, gik således til den sælger som havde det dårligt den måned.

Det var for det første ulovligt og dels selvfølgelig imod firmaets politik. En af mine sælgere, som ellers var en dygtig mand, var venner med chefen for Århus filialen. Denne chef hørte derfor hele historien, og dagen efter, da mit Randers kontor åbnede, sad hele firmaets direktion fra hovedkontoret inde på mit kontor. Nu måtte jeg indrømme det hele og kunne nu også se at det var helt forkert således at snyde firmaet for omtalte frie provision. Jeg var nået så højt mine evner kunne bringe mig i Olivetti, så tiden var kommet til at tænke "hvad nu?"

Jeg fik lov til at beholde lidt ære da firmaet tilbød mig en omplacering til en ny salgsstilling for videre forhandlerne. Det var sådan at de mindre regne- og skrivemaskiner kunne købes i f.eks. større boghandlere,

 AB ZEUTHEN & AAGAARD Fabrikkerende STOCKHOLM		Hjælpskaldet	
Ejerskifte Fødselsgæst		MÅNEDER FÖR NÄRSTA KÖPTEN	
Föreläggaren	Blivsgäst		
En Ejerskifte	En födselsgäst	En rekommend	Vår förs rekommend
RETT			
<p>Herr Poul Albrink, som varit anställd hos oss under tiden 8.4.1968 - 31.7.1970, lämnar denna dag sin anställning på egen begäran.</p> <p>Herr Albrinks arbete har bestått i organiserandet av vår Costasavdelning, dvs vår avdelning för råbå- och halvgångsmaskiner. Hans arbetsområde har i detta fall gällt hela landet.</p> <p>Herr Albrink har visat sig vara mycket duktig och har haft gott samtycke med sina underordnade och under sin tid hos oss varit framgångsrik i sitt arbete.</p> <p>Så herr Albrink såväl i tjänsten som privat varit skötsem och ordentlig, har vi all anledning att på det bästa rekommendera honom.</p>			
Stockholm den 31.7.1970 AB ZEUTHEN & AAGAARD G. B. Sjöström			
Bilaga			
Handboken Handboken till Års 1970 100 St. Västmanlands K. 24 Tel. 080 21 14 40	Handboken till Års 1970 Föreläggare 1970 Tjän. Repetition	Föreläggaren Föreläggaren till Års 1970 100 St. Västmanlands K. 24 Tel. 080 21 14 40	Föreläggaren Föreläggaren till Års 1970 100 St. Västmanlands K. 24 Tel. 080 21 14 40
84 - 85.75 Typografiska			

og andre specielle butikker. Det var uøkonomisk at sende en uddan-

net sælger langt væk fra et af afdelingskontorerne, contra en mand som i bil kunne nå hele Danmark med relativt få hotelophold.

Dette var en mere fordelagtig løsning for firmaet, på trods af at jeg bibeholdt min løn som afdelingsleder. Forhandlersalget steg, men i længden var det ikke det som fristede mig. Jeg søgte en anden stilling i et engelsk firma, som producerede og solgte noget helt andet. Den stilling fik jeg.

M&M og Zeuten & Aagaard 1965 – 1970

Efter kort tids søgning valgte jeg altså at søge at komme ind i et engelsk-dansk firma. 1965 -1968. Firmaet M&M var ejet af en englænder af dansk oprindelse, men desværre valgte ejeren af familiemæssige grunde at flytte firmaet til Harrogate i England. Det blev derfor kun til et par års ansættelse med kontor i Humlebæk og med hele Skandinavien som arbejdsplads for at ansætte og lede firmaets sælgere.

Da jeg på dette tidspunkt derfor boede i Sverige, hvor jeg befandt mig godt, skulle nyt job findes.

Jeg blev efter en skilsmisse gift med Mait Afselius som havde sønnen Peter. Nu faldt valget af en ny ansøgning på et andet svensk dansk firma, Zeuthen & Aagaard 1968 -1970. De solgte på det svenske marked kopimaskiner samt de danske Context regnemaskiner.

Hovedkontoret lå i en kæmpebygning i Stockholm, som også rummede Svenska dagbladet. Det var et kendt salgs område og segment for mig, og jeg fik da også succes med den lille smarte Context regnemaskine. Jeg havde lovet den administrerende direktør, at jeg ville påtage sig at sælge 1.500 maskiner, dog med hjælp af alle de andre sælgernes i firmaets medvirken. Det var et salgstal som ingen nogen sinde havde regnet med.

Jeg havde ikke nået målet endnu da jeg derfor udskrev en konkurrence for alle sælgere hos Zeuten & Aagaard Sverige. Der skulle sælges

mange af de ret billige Contex maskiner, her og nu.

Det var et højt salgstal som ingen havde regnet med, men da salgspremien for sælgerne var en 2-3 dages tur til England med skib fra Gøteborg, kan det nok være der blev intern konkurrence. Det var nemlig én for alle, så der skulle løftes i flok. Jeg solgte personligt ca. halvdelen på følgende måske lidt smartere måde.

Jeg anvendte mit danske sprog i salget. Kunderne kunne jo høre jeg talte dansk, hvorfor jeg ofte skulle høre om kundens sidste københavneretur. Langsomt slog jeg over til det svenske sprog, det kunne jeg ret godt, men kunderne opfattede det således at de pludselig forstod det danske godt og grundigt. Det skal dog bemærkes, at det aldrig var lykkedes uden et godt produkt. Men kunderne blev glade over de 2 ting, dels kunne de nu dansk og dels købte de en handy lille prisgunstig regnemaskine.

Men tiden var i færd med at løbe fra de mekaniske maskiner, og det gik stærkt.

Den danske Contex fabrik sov i timen, dette på trods af adskillige opfordringer til at konstruere en afløser til den lidt bedagede type Contex regnemaskine, dette selv om man havde isat en lille motor til at gøre en del af arbejdet og få hjulene til at snurre og således vise resultatet.

Som flidspræmie for at sælge et større antal Contex regnemaskiner for Zeuten & Aagaard i Stockholm fik jeg, ved min afsked med firmaet, bogen "De sejlede bare". Bogen er skrevet af én som deltog under den sidste forfærdelige krig. Forfatteren hedder H.C. Røder. Den bog handler bl.a. om de mange danske søfolk som måtte lade livet, bl.a. på grund af minesprængning af deres skib. Dette skete som regel under udførelsen af de livsvigtige transporter. Fragten var materiel, ikke mindst til den danske befolkning.

De danske søfolk var ofte mønstret ombord de forskellige nationers skibe, men hovedsagligt ombord de danske skibe. Med sådanne be-

sætninger, sejlede man fødevarer og krigsmateriale til bl.a. Danmark, men også til Norge, Sverige samt andre allierede. Adskillige konvojer blev beskydt og sænket af de tyske "Ulvebänder". Det var det man kaldte de tyske undervandsbåde. Adskillige konvojer blev beskydt og sænket af de tyske ubåde. Det var regel flere af de tyske ubåde som sejlede sammen, under deres angreb på konvojskibene.

Siden er tabene af handelsskibe og disse mænd gjort op og er uhyggelige store. De omtalte krigsforlis er nedskrevet, men også over andre fjendtlige handlinger. Hændelserne er opregnet og medregnet af direkte årsager såsom grundstødninger, her var årsagen de manglende aktive fyrtårne på kysterne. Også kollisioner grundet deres mørklægning af konvoj skibene er i regnet. Det var i alt 4.770 skibe som tilsammen løb op i 21.140.000 brutto registerton. Alt sammen noget som nu hviler på havets bund.

De elektroniske maskiners indtog

Efter tiden i Sverige søgte jeg en sælgerstilling i Danmark hos firmaet: Erik Nilsens kontormaskiner i Albertslund. Firmaet var et af de større som hidtil hovedsagligt havde solgt kopimaskiner. Men tiden var inde til at udvide sortimentet, elektronikken var i sin vorden også i Danmark. Da kendskabet til disse nye lynhurtige maskiner var begrænset var en skoling på sin plads.

Nu skulle vi introducere de amerikanske elektroniske Monroe maskiner, og så gik turen til USA, til "Littons" salgsskole i Newark.

I USA var det "Littons Industries" som havde Monroe maskinerne i produktion og på salgsprogrammet. Jeg blev derfor sendt til Newark, USA for dels at lære maskinerne at kende, og dels for at lære hvordan Monroe blev solgt i Amerika.

Vi var også fire sælgere, én fra hvert af de skandinaviske lande. Under hele opholdet holdt vi 4 sammen og opbyggede også et solidt skandinavisk netværk.

Maskinerne var alle logisk opbygget, og derfor rimeligt lette at forstå og betjene. Derimod skulle der øves i salgsteknik og det var virkeligt interessant. De amerikanske sælgere solgte i vore nordiske øjne, varerne ret så kontant. De talte direkte om det økonomiske aspekt i handlen, hvorimod vi skandinaver i langt højere grad anvendte psykologien i salgsarbejdet. Her blev først talt om kundens behov for tidsbesparelser, og for først derefter ofte at omregne den sparede tid med de nye maskiner til sparede penge.

Vi udførte en hel del salgsspil, og man kan roligt sige at begge "lejre" lærte en del af hinanden. Efter nogle uger gik turen tilbage til Erik Nilsen i Albertslund. Nu skulle den nye lærdom omsættes til en meromsætning i firmaet. De nye maskiner blev en virkelig øjenåbner på de danske kontorer.

Salget gik strygende. Også jeg havde set rigtigt. Efter nogen tid blev det naturligt også at importere og sælge større bogholderimaskiner.

Her havde jeg fra tidligere job en gammel kollega som næsten var selvskreven og dygtig til at stå for den del af salget og introduktionen af maskinerne. Han hed Jørgen Alberg. Han kunne betjene og dels at forstå alle bogholderi systemerne. Denne ven og kollega drev det vidt i firmaet, og venskabet holdt, selv om der selvfølgelig var indbyrdes salgskonkurrence, men det skærpede salget på begge fronter.

Efter nogle år valgte jeg atter at skifte job. Denne gang til et lille firma som var under opbygning, og som hovedsagelig var kendt som papirleverandør. Men til netop dette kundesegment var det oplagt til også at lave et mersalg af diverse kontormaskiner.

Papir og elektronik

På Tagensvej i Østebro lå det vel renommerede gammel firma Erik Eriksen, grundlagt og udviklet af grosserer Erik Eriksen. Firmaet havde en pæn omsætning i papirvarer til alle former for kontorer.

Der var 4 sælgere ansat, et par af dem havde været ansat i flere år, og

de havde således en mere eller mindre fast kundekreds. Sammen med 2 andre rimeligt nyansatte blev jeg ansat til at supplere firmaets sortiment med kontormaskiner.

Det første som blev indkøbt var en mellemting mellem en halvelektrisk rejseskrivemaskine og en større elektrisk skrivemaskine. Udsalgsprisen var lige under 1000 kroner. Her var det en ny forhandler kundekreds som skulle oparbejdes. Og her var der noget jeg havde godt kendskab til.

Derudover blev der indkøbt de nye skrivende regnemaskiner, som kunne printe på en regnestrimmel. Det var en helt ny form for kalkulationsmaskiner som nu kunne anvende alm. papirruller. I østen var det hovedsagligt Japan som lå i en førerposition. Disse Japanske kalkulatorer var virkeligt noget som de danske kontorer kunne bruge. Nu kunne en strimmel vedlægges regnskaberne som dokumentation til alle udregninger og kalkulationer.

Erik Eriksen var et firma hvor såvel hustruen som sønnen også arbejdede, så firma ånden var noget anderledes end i de større firmaer vor jeg hidtil havde arbejdet i.

Nu skabte resultaterne naturligt nok en hvis respekt, som også resulterede i og kunne ses i lønningsposen.

I branchen for papirvarerne blev andre firmaer fra samme segment slået sammen. De blev nu væsentlige større men også færre udbydere, hvilket resulterede i at konkurrencen og omsætningen i det gamle firmas papirvarer var sværere at bibeholde.

Da jeg var stærk på maskinområdet, men ikke på papirvarer, begyndte jeg at se mig omkring. Så skete der det at Grosserereren døde, hustruen blev så leder af firmaet fra 1984, sammen med økonomidirektøren G. Mikkelsen. Nu ændredes firmaet navn til "Kontorbanden", og I 1993 kom andre hænder til, de gamle lokaler blev nedlagt, og findes således ikke i dag.

Fog & Mørup tiden

I avisen så jeg at man hos Fog & Møller søgte 2 nye salgschefer. Det var et meget kendt firma dengang, og den dag i dag er deres lamper meget efterspurgt. Det viste sig imidlertid at det var isenkram afdelingen der manglede et par salgschefer. Under interview i ansættelsessamtalen stod det ham klart at det var en helt anden kategori varer der skulle markedsføres. Det vakte min nysgerrighed. Det viste sig at F&M havde flere selvbetjeningslagre med stort set alt man kunne sælge i og til en isenkramforretning. På disse lagre kunne de selvstændige isenkrammere nøjes med at købe et enkelt produkt kontant, til deres isenkramforretning. Det viste sig ved ansættelsessamtalen at det var agentur førte lagervarer som skulle afsættes til respektive branche områder. Varerne var af meget forskellige arter, f.eks.

- Nilsjohan, svenske små køkkenredskaber.
- Franske Camping gaz, med alt til den form for campingferie.
- Kurz havemøbler, et tysk høj kvalitets type fritids møbler.
- Aromatic, en dansk produceret kaffemaskine til væg ophængning.
- Grossfilet, franske plast havemøbler af høj kvalitet. Og endeligt
- Wolf Geraethe, "også kaldet Wolf Garten", som er tyske have redskaber Wolf og som havde et meget bredt sortiment.

Aflønningen passede mig fint og var fair, så jeg accepterede og fik tilbudt den ene af de 2 stillinger. Det blev de førstnævnte 3 produktgrupper jeg skulle være chef for. En anden ansøger, Peter Madsen, fik ansvaret for de sidste 3 varegrupper. Der var allerede flere sælgere i marken, men der var behov for en bedre styring af salgsindsatsen af de enkelte produkter. Der skulle forberedes kampagner, salgskonkurrencer, brochure og meget mere. Sidst nævnte stod den ret nye reklamechef for, Tage Benner hed han, og senere i livet blev ham og jeg to særligt gode venner. Før jeg kunne yde et professionelt stykke kvalitets arbejde, skulle jeg dog først besøge de respektive fabrikker, Lokalt skulle jeg

således sættes ind i produkterne, fordelene samt den lokale konkurrence situation. Der var meget at sættes sig ind i, men mine rimelige sprogkundskaber kom mig til gode.

Da jeg atter var hjemme på kontoret, efter flere udenlandske fabriksbesøg blev jeg kaldt ind til direktør Ib Hagbart. Det var også med ham der kort tid for inden var aftalt ansættelse og lønninger med. Lynhurtigt så jeg ligesom en rygende pistol ligge på bordet foran mig. Sådan opfattede jeg det, og det var ikke helt forkert.

Der kom deprimerende tal på bordet, det gik meget dårligt med økonomien i firmaet, og direktøren håbede at jeg kunne acceptere en lønnedgang på 20 %. Dette dog kun indtil tingene atter havde fundet et bedre leje. Flere medarbejdere skulle afskediges, også folk som havde været der i 25, ja op til 50 år. Jo, det var hårde tider også for søens tidligere mand.

Nilsjohan i F&M Regi

Nilsjohan produkterne var rimelig enkelt at sætte sig ind i. Samtlige eller næsten alle, med undtagelse af gryder og kasseroller, var nemme at gøre sig bekendt med. Flere produkter havde allerede sin plads i mit eget køkken derhjemme. Det var f. eks "Røde Clara", væg dåseåbneren, som var storsælgeren som kunne tilbydes i flere farver. Salgsmæssigt gjaldt det ligeledes også stege- og ovn termometeret, låg åbneren, kapsel åbneren og mange andre små redskaber. Flere af de nævnte produkter blev allerede lagerført hos isenkræmmerne og i stormagasinerne, på S-lagrene, hvor S`set her står for F & M` selvbetjeningslager. Her kunne produkterne sælges stykvis. men storsalg, det var sælgernes opgave. Hvordan kunne vi så udvide antal af kunder og forbrugere?

Nilsjohan var tidligere blevet solgt i Danmark, og her havde man tidligere på Nilsjohans hovedkontor i Stockholm lavet en liste med danske forbrugere som var inddelt i postnumre. Denne kundeliste skulle nu ajourføres, det var én af parametrene der kunne anvendes. Hvordan det?

Sælgerne og dermed også jeg fik nu aftaler i gang med de forskellige danske byers isenkræmmere. Et passende lokale skulle findes, f. eks en bingohal eller en Biograf som ikke blev anvendt om eftermiddagene. Nu skulle der så skrives og sendes en invitation med afsender fra den lokale senkræmmer men også fra Nilsjohan til kunderne på listen. For at komme med til information samt underholdning skulle man hente en gratis billet hos isenkræmmeren. Modtageren blev så inviteret, gerne sammen med en evt. veninde, til et show. Her blev alle produkterne udstillet på borde, som blev betjent af Isenkræmmerens personale. På scenen spillede en glad svensker harmonika i muntre toner og lettede dermed på stemningen. Så kom en svensk entertainer på scenen og på en morsom måde demonstrerede han så en del af produkterne. Disse med reference til en indkøbsseddel med Isenkræmmerens vejledende priser, lå på stolen til gæsterne.

Ved showets slutning kunne denne bestillings seddel afleveres til personalet, for senere at blive afhentet den hos Isenkræmmeren, medarrangøren. Alle med billet, fik hos isenkræmmeren en gave, det kunne f. eks være en Nilsjohan smørekniv, en kapselåbner, eller en anden lille køkken ting, som minde om Nilsjohan. Det siger sig selv, at vores omsætning steg ganske pænt.

Kundelisten, blev herefter ajourført i Stockholm, og flere nyheder blev på denne måde introduceret i Danmark. Også på de forskellige branche messer, var Nilsjohan repræsenteret. På én eller anden måde fik danskerne for sig at jeg faktisk hed Nilsjohan. Flere år senere da jeg startede som selvstændig grosserer fik jeg også agenturet for disse produkter. Men herom senere.

Det skal i sandhedens interesse også nævnes at netop de svenske gryder, potter og pander var alt for dyre til det danske marked. Der var og er stadig en stor import af denne varegruppe fra østen. Alle gryder og kasseroller fra Nilsjohan var forsynet med en kraftig kobberbund. Produkterne blev produceret i Sverige. Kobberbunden medførte en hurtigere opvarmning, men desværre også en væsentligt dyrere pris.

Wolf haveredskaber hos Fog & Mørup

Wolf er for det første af meget fin Tysk kvalitet, men har også det man kalder et bredt sortiment. Det starter med de mindste havesakse og ender med store græs slåmaskiner. Da jeg også overtog denne varegruppe, var der også en tysk/dansk repræsentant, han hed Uffe Knutsen. Uffe blev aflønnet direkte af Wolf fabrikken, og var et ekstra forbindelses led til fabrikken, som ligger i tyskland.

Afsætningssegmentet er stort. Det omfatter bl.a. havecentre, isenkræmmere, varehuse og stormagasiner. Det medførte derfor bl.a. at en kampagne på Wolf ville strække sig over flere uger, før alle kunderne var besøgt i hele Danmark.

Et par ord om deres havesakse. Disse er af ambolt typen, og af så god kvalitet at en demonstration kunne omfatte overklipping af en tør blomsterpind. Det var en ret så overbevisende salgs-demonstration. Ambolt sakse typen er væsentligt bedre end de andres konkurrerende papegøjesakse, og som eksempel er Wolf rosensakse udstyret med holder til den afklippet stikkende rosengren, risikoen for at stikke sig er derfor væsentlig mindre.

Firmaet var et af de første, som udover græs slåmaskiner med alm. "Briggs og Straton" benzinmotorer, kunne tilbyde de nye elektriske græsslåmaskiner med ledning. Det skulle imidlertid vise sig at de gamle benzinmotorer var så godt indarbejdet, at det krævede en ekstra indsats for at sælge disse nyere maskiner.

Wolf fabrikken lavede hvert år et nyt katalog af hele sortimentet med farvefotos. Det var dog kun få kunder som indrømmede at det tyske sprog ikke var det, man var mest dus med. Alle kunderne blev dog klar over at kvalitet: det stod Wolf for. Til den store farvelagte brochure med illustrationer og billeder blev tilføjet en dansk forhandler prisliste.

Jeg udformede en konkurrence, da jeg nu havde ansvar for hele sortimentet. Alle Wolf kunder deltog i konkurrencen, uanset årets indkøb.

Præmien var en flerdags rejse til Berlin, hvor Wolf også havde en stor afdeling. Alt var betalt, delvist af Wolf Geraethe. De bedste af F & M's Wolf sælgere kom også med, og blev bindeled til de 3 heldigste danske kunder af konkurrencen.

Flere gensidige kundekontakter blev uddybet, og det nyeste nye blev demonstreret i Berlin af den lokale afdelingschef. Han var tilfældigvis også Berlinermester i dans, hvilket medførte af nogle af de medfølgende hustruer, først var lidt skeptiske ved at bruge dansegulvet på gallaaftenen på hotellet. Det medførte imidlertid også at ingen blev overset, og flere blev da også "vild med dansen".

På hjemturen i toget var der ingen som ikke fik sin tørst stillet, og alt i alt blev der i tiden som fulgte, talt meget om muligheden for en anden konkurrence på et senere tidspunkt.

Jo, det var effektiv markedsføring. Og den øgede efterspørgslen på Wolf.

Et mærkeligt Messebesøg i Köln

Som salgs- og marketingchef hos Fogh & Mørup var jeg hvert år på en messe for danske indkøbere og sælgere i Köln. Den sidste gang jeg besøgte denne messe i Fogh & Mørup regi, blev noget anderledes. For det første gik der rygter om at min arbejdsplads hos Fogh & Mørup var ved at blive solgt? Jeg var dernede sammen med indkøbschefen for Fog & Mørup som hed Henry Christensen men heller ikke Henry vidste noget konkret om den handel.

Som sædvanlig løb de danske besøgende ofte på hinanden under messebesøget, såvel kunder, kollegaer og konkurrenter. Et par sælgere skulle således bl.a. opkøbe 10 liters vandkander. Det var næsten sjovt at følge prisens bevægelighed nedad omregnet fra godt 10,50 Kr.. Denne pris skulle forhandles ned med ca. 50 øre, men det var jo flere tusinde der skulle købes. Jo, der blev handlet en del på Kölner messen.

Ét af de besøgende danske agentur indehavere var grosserer Quist Sørensen, han havde kontor i Vindinge tæt ved Roskilde.. En kendt gammel "rotte" indenfor faget. Dette var og er pænt ment. Der var respekt om ham. Et af hans mange agenturer var det tyske Fisherdübbel. Det vides at alle danske hjem har en Fisherdübbel siddende i hjemmets vægge som et godt vægfaste til f.eks. billedophængs kroge.

Også grosseren havde hørt rygterne om Fogh & Mørup, han vidste endvidere muligvis navnet på køberen som skulle være en vis Hr. Blichfeldt. Det var muligvis denne herres agt at lægge lampeproduktionen fra Fogh & Mørup sammen med Lyfa's lampeproduktion, et firma som han allerede ejede.

Under min samtale med Quist Sørensen nævnte han at hans firma godt kunne bruge en salgschef som mig, så hvis og såfremt osv. at Fogh & Mørup skulle lukke, kunne jeg da tage kontakt med ham for videre evt. ansættelses diskussion.

Ved tilbagekomsten fra Køln var hele Fogh & Mørup i oprør. Det kunne da ikke passe at det gode gamle danske firma skulle og var blevet solgt. Mange medarbejdere som havde været ansat i op til 50 år, var sat på gaden. Opsigelserne var en kendsgerning, en meget bitter afslagsen.

Men min skytsengel var atter med mig, og efter et besøg i Vindinge ved Roskilde hos Q. Sørensen var en ny ansættelse klar.

Vi blev enige om alle betingelser, der skulle bl.a. lagerføres og sælges de engelske boremaskiner som af én eller anden grund også hed Wolf. Også de franske lommelygter som hed Wonder skulle markedsføres fra lageret i Vindinge. Dette ville så blive hovedopgaven for mig.

En anden, som allerede var ansat, havde bl.a. til opgave at servicere de forskellige produkter. Denne mand hed Hasse Anderberg, og jeg og Hasse fandt hurtigt sammen om fordeling af arbejdet. Dette bekendtskab skulle vise sig at holde i flere år fremover.

Der var nok at tage fat på og flere ansatte hos Q.S. skulle informeres om de nye tiltag. Alle samledes hver fredag eftermiddag til lidt briefing af situationen inden for de vidt forskellige produktgrene. "Baren var åben" hed det sig, og en lille tak for ugen fandt vej igennem sælgerens struber.

Også Grosserens hustru var ofte til stede ved disse små hyggelige møder, og Birthe som hun hed, var ligeledes i stand til at holde sammen på hele den noget brogede flok af ansatte. Det skulle senere komme hende til gode da Grossereren en dag derhjemme blev kørt ihjel ved et frygteligt uheld.

God dag og farvel

Hos Grossereren Quist Sørensen i Vindinge blev det til et par lærerige år, for mig. En fast kundekreds skulle opbygges og udbygges. Fra de andre agenturer firmaet havde, var det så som så med en brugbar kundekreds til det ret nye sortiment. De øvrige sælgere hos Quist Sørensen havde alle været ansat i længere tid, og der var en vis uvilje med at hjælpe mig, deres nye kollega, i gang. Var det en ny kronprins?

Det gik godt med at udvide kundekredsen med lommelygterne Wonder fra Frankrig. Men med de elektriske boremaskiner fik jeg min sag for. Der fandtes på det danske marked ikke mindre end 11-12 andre bore maskine mærker. Der findes f.eks. Work, Bosch, Hitachi, Dewalt, Black & Decker, Festool, Milwaukee, Ryobi, Stanley og Einhell. Når der nævnes så mange forskellige mærker, er det udelukkende for at fastslå konkurrence situationen. Priser og kvalitet samt service er selvfølgelig vigtige parameter, og derfor betyder sælgerens fremtoning også rigtigt meget.

Hasse Anderberg og jeg, havde den sidste tid talt sammen om at starte eget lille firma. En dag skulle der komme besøg til Q.S. fra Wolf maskinfabrik i England.

Dennes Eksportchef havde selvfølgelig et begrundet håb om at få en

lidt større ordrer med hjem til England. De 2 venner kunne, på grund af deres planer, ikke så godt medvirke til afgive en ordre, for derefter at sige Deres stilling op få dage senere. Det ville ikke være fair hverken overfor Quist Sørensen eller den engelske Wolf fabrik.

Efter at have snakket om situationen frem og tilbage, blev det besluttet at indvie den engelske eksport sælger, i vores dilemma. Dette skete aftenen før Wolfs mand besøgte Quist Sørensen i Vindinge. Til Q.S. fortalte Englænderen om sin situation, og Quist Sørensen opfattede det som et svigagtig forsøg af os på at stjæle hans agentur. Dette var under ingen omstændigheder hensigten, men vi blev fyret med omgående varsel.

Efter denne afskedigelse med øjeblikkelig virkning, besluttede Hasse og jeg at starte et nyt firma op i form af et anparts selskab. Der blev fundet lokaler i Pile alle på Frederiksberg, lokaler som ejedes af Carlsberg rundt om hjørnet. Så skulle der smøges ærmer op, indrettes lokaler, men først og fremmest findes produkter der kunne sælges, samt etablere anpartsselskabet A & A.

Vi startede den nyindkøbte brugte Volvo stationcar og kørte til Tyskland, hvor vi bl.a. fik god kontakt med flere firmaer. Albrink & Anderberg ApS var i gang.

Albrink & Anderberg 1979 – 1984

Al begyndelse er svær, men udfordringer er ikke at kimse af. Der blev indlemmet 2 nye anpartshavere i det nye anparts selskab. Det blev en af Hasse A. slægtninge der var forsikringsmand, og så min gamle ven T. Benner som deltids freelance reklamechef.

De nye anpartshavere skulle hver i sær indskyde ca. 4.000 Kr. og vi 2 ejere delte så resten op til de 30.000 Kr. som anpartsselskabet skulle grundlægges med.

Men først lidt om de nye lokaler. Det var jo en ældre butik med belig-

genhed på hjørnet af Pile Alle og Rahbeks Alle. Fra gamle dage havde det været en form for kaffebar, hvor københavnernes som skulle på søndagsudflugt til Frederiksberg have, eller måske i Zoo, kunne købe en kop kaffe. Loftet var meget specielt. Det var af hvidt glas i firkanter, som blev holdt på plads af forgyldte trærammer. Der manglede dog et toilet, og det var ikke særligt smart skulle det vise sig. Nå nu skulle der findes noget at handle med.

Vi gennempløjede Tyskland for at finde noget som endnu ikke blev afsat i Danmark. Nede i sydtyskland, i en lille by som hedder Illertisen, fandt vi en familieejet fabrik ved navn Adlus. Det firma var rimeligt stort i haveredskaber men også i sne redskaber. Sidstnævnte kunne jo udligne salgs sæsonen i Danmark en hel del.

Der blev på stedet indkøbt et parti sneskovle i træ. Fra tiden hos F & M med "Wolf Garten", var det et marked jeg var godt bekendt med. Adlus havde bl.a. et flot sortiment i første klasses havesakse. Også skafte-redskaberne var af i fin kvalitet.

Dog var træskafterne af ramme en ringere kvalitet, så A&A fandt en dansk fabrik som kunne fremstille træskafterne i asketræ. De nederste ca. 25 cm. blev indfarvet i grøn maling, og fremstod således en del fra konkurrenternes.

Selve skafteredskaberne i jern og stål kunne vi også indkøbe uden skafter. Indkøbet af sneskovle var måske lidt uveligt, men nødvendigt for at overbevise det tyske firma Adlus at A & A var og ville blive seriøse samarbejdspartnere.

I England fandt vi en rulleskøjte fabrik og fik også der en aftale i gang. Men hvordan skulle størrelserne sammensættes og leveres? De var af den type som skulle påsættes børnenes sko. Havde de engelske skøjter et godt navn?, nå det var kun at sætte i gang.

Vores første rulleskøjte ordrer gik til et dengang stort varehus ved navn Anva. Efter en tid blev vi ringet op af Anva som fortalte at de største størrelser rulleskøjter stadig lå endnu på hylderne!. Kunne

Anva returnere disse? Efter at have talt på knapperne, blev det besluttet at Anva var så vigtig en kunde at vi godt kunne kreditere Anva restpartiet.

Efter at have justeret prisen, fik vi solgt hele partiet til Daells varehus. Dog skulle alle Anva's påklistede salgspriser fjernes fra skøjterne, hvilket ikke var ikke helt let, men hvad gør et lille firma ellers?

I mellemtiden havde vi også fået en samarbejdes aftale med Nilsjohan i Sverige. Deres tidligere samarbejdes partner var det jo det nedlagte Fog og Mørup, hvor salget dengang blev ledet af mig. Såvel varer som kundekreds var jo velkendte, så Nilsjohan produkterne kom hurtigt på lager hylderne hos A & A.

Et par freelance provisions aflønnede sælgere blev knyttet til firmaet. Rengøring af lokalerne skulle også organiseres og blev nu varetaget af A & A's koner. De havde også en del andre ting at hjælpe til med.

Et af de mange tiltag var at invitere kunderne, én ad gangen, ind i firmaet til en kollektions aften hvor næste års kollektion blev fremvist. Her serverede vi nu varmt hjemmelavet og god mad, og den kommende sæsons ordre på Adlus haveredskaber blev afgivet. Varerne blev aftalt til levering det kommende forår.

Fra Nilsjohan kom der ildfaste glasfade som kunne leveres i en rund eller oval kobberholder med messing håndtag. De fandtes i flere størrelser.

Disse varer gik som varmt brød, fabrikken i Sverige kunne dårligt følge med, og det lille grossistfirma blomstrede. Desværre, for den gode indsats, ville fabrikken nu selv overtage hele salget fra A & A, for så selv at skumme fløden.

Jeg blev tilbudt at lede det danske marked, men skulle så miste det andet gode "Adlus ben", samt anparts selskabet A & A. En meget svær beslutning skulle og blev taget, men A & A blev nedlagt.

Hasse Anderbergs og mine vegne skiltes, men lidt ærgerligt det var det. Vi havde skabt en omsætning på små 2 millioner, oparbejdet fra et rent nul. Overtagelsen af Nilsjohan varelager samt fremtidig markedsføring skulle nu varetages fra søsterfirmaet Gense, som havde kontorer og lagerfaciliteter i Lundtofte.

Nilsjohan hos Gense A/S

Min første arbejdsdag hos Gense var samme dag hvor en ny direktør tiltrådte på Gense A/S. Firmaet havde som nævnt til huse i Lundtofte, rimelig tæt ved Rådvad, og alle de betalte Nilsjohan varer som lå hos A & A blev udbetalt til A&A, og derefter lagt på hylder i Lundtofte.

En sælger blev ansat for at besøge de jyske kunder, og Poul Martin, som han hed, boede centralt i Kolding. Gense havde selv ca. 4 ansatte sælgere, hvoraf én af dem specielt besøgte guldsmed forretninger med bl.a. sølvbestik samt andre agentur varer inden for smykker. De andre sælgere solgte hovedsagligt Gense bestik.

»Rummelighed
betyder ikke
nødvendigvis målet
på din livrem«

Senior 1995 -

En ny seniortilværelses Start

I forbindelse med afregistrering af Albrink & Anderberg anpartsselskab var der selvfølgelig en hel del der skulle ordnes. F.eks. ville jeg, som nu var enejer af anparterne, sørge for at den gode og fine omsætning af Adlus kunne fortsætte i et andet firmas regi.

Der blev derfor tegnet en kontrakt med et andet dansk firma, som også blev anerkendt og accepteret af Adlus i Illertisen. Det nye firma, lad os blot kalde det "X", overtog hele varelageret af Adlus produkterne til min indkøbspris.

Et par andre små agenturer blev opsagt, og så var der kun Nilsjohan tilbage. Alle Nilsjohan varerne blev derefter flyttet op på Genses lager i Lundtofte, hvor jeg skulle stå for hele salget i Danmark. Jeg antog en yngre dansk sælger Poul Martin, som boede i Kolding, til bl.a. at sælge Nilsjohan produkterne i Jylland. Efter et par rejser til Stockholm blev aftalen om markedsføringen sat på plads i det nye samarbejde.

Det gik fint nogle år, med stadig øget salg og indtjening, indtil pludselig det svenske hovedfirma Nilsjohan blev solgt til et finsk firma ved navn "Haggman". Det firma var og er godt repræsenteret herhjemme med egen salgsorganisation og er hovedsagelig kendt for et større sortiment i plastik.

Gense Danmark, som ejedes af den svenske koncern, fortsatte nogle få år med det kendte Gense bestik i Danmark, men så blev også det danske Gense solgt, og firmet ophørte helt herhjemme.

Nu orkede jeg ikke ret meget mere. Efter et par små intetsigende jobs, bl.a. som ejendomshandler i Hornbæk, et selvstudie jeg havde lært mig via brevscole, gik jeg på pension som 58 åring. Nu var tiden inde til at forberede alderdommen, dette på trods af min lidt unge alder.

Helbredet var OK, og en god økonomi var på plads. Tiden var inde til at koncentrere forholdet til familien. Efter et par skilsmisser for år tilbage, gled kontakten til min eneste biologiske datter Pia jeg har fået

med min første hustru Inger, mig af hænde. Så længe jeg lever vil dette være den største smerte jeg må bære lige til min død.

I stedet kastede jeg mig over de 2 piger som indgik i "pagten" med Erika, den sidste hustru. De hedder Vibeke og Anette, og skulle vejledes til et godt og indholdsrigt liv, når de blev voksne.

Økonomi er bl.a. vigtig for et godt liv, så en god uddannelse var vigtig. Min gamle moder sagde altid: Hun ville hellere sidde i en "Roll's Roys" og smile, end at stå på bagperronen i en linie 6 og græde. Vores piger blev opdraget til at yde før de kunne nyde. I dag som voksne kvinder er de efter Erikas død, også det som holder sammen på mig, her på mine gamle dage.

Min farfar, som jeg i parentes aldrig mødte, var én af de mange guldalder malere, men hans salgspriser er dog ret så beskedne. Også vores far Erik havde stor glæde af at male. Hans akkuratesse var fænomenal, dog var det at male et ansigt, en teknik han aldrig mestrede.

Forskellige aftenskole kurser fyldte nu lidt af min nye fritid. Erika fandt fra begyndelsen sin rigtige gren at arbejde på, det var som plejehjems assistent, hvor hun i mange arbejdede som daghjemsleder på plejehjemmet "Damsøgård" i Vanløse. Det ligger der stadig, og der passede jeg det store akvarium, til glæde for de mange beboere, og deres besøg af børnebørn. Og hvad så med boligsituationen?

La Campana

Jeg går nu lidt tilbage i tiden. Under én af de mange rejser Erika og jeg fik sammen, var vi engang i Portugal. På en pæn restaurant fik vi bl.a. fiskesuppe, men i Erikas portion var der desværre også lidt sand. Det var for meget for hende, så hun udbrød: "Lad os købe vores egen hacienda sydpå, der kunne vi holde mange gode ferier sammen med pigerne, indtil de ikke længere havde lyst".

Fra ord til handling gik der knapt et halvt år. Der sad vi så lidt for-

La Campana.

skrækket over at skulle købe ejendom til ca. 400.000 Kr. kontant i byen Fuengirola, 20 km. syd for Malaga i Spanien.

Her sad vi så og ventede på en mægler i hallen på et hotel som hedder Pyr. Der kom da også en dansk kvindelig mægler som viste os rundt.

Lige i udkanten af Fuengirola ligger der en lille ny koloni med ca. 85 rækkehuse, placeret midt i en olivenlund. Bygherren var også dansk, ikke fordi at det betød sikkerhed og garanti for noget som helst, men at handle på dansk, var alligevel lidt mere sikkert end på spansk. Jeg havde efter flere år på aftenskole lært en del af sproget og kunne derfor det spanske rimeligt godt, men alligevel.

Et hus var netop blevet færdigt bygget, og skulle nu sælges uden møbler. Det var imidlertid ikke noget problem, for mægleren som hedder Anny Pank, tilbød og foreslog 3 pakked løsninger til henholdsvis 18, 28 og 38.000 Kr. Disse priser var inklusive alt: knager, lamper møbler, gardiner kort sagt alt.

Hun fremviste så en lejlighed på ca. samme størrelse som det nye ræk-

kehus. I lejligheden kostede hele indboet de ca. 18.000 Kr. Jeg vidste godt at en fårehyrde ikke tjener de store penge, men han kan til gengæld bruge noget af tiden til at snitte på nogle møbler, meget spansk. Vi foretrak efter at have set den billige løsning, at gå op i pris til de ca. 28.000 kr., altså et mellem niveau. Mægleren ville så sende lidt info og forslag hjem til os i Danmark og ganske snart fik vi en lille lap stof på 7 x 7 cm. Det havde lyse grønne farver, men der var ikke yderligere kommentarer. Vi tænkte så det bragede og accepterede hendes forslag.

Sjældent havde vi været mere spændte, end på at se vort nye møblerede sommerhus.. Den spænding blev hurtigt afløst af skuffelse, der var simpelthen intet indbo leveret. Huset var totalt tomt.

Et par huse længere henne boede der et dansk par hvor han arbejdede på en Mærsk olieplatform. De nye næsten naboer troede og fortalte at det næsten nye møblement nok var købt og bestilt i en "store" længere inde imod byen. Os op i hans bil, og ganske rigtigt, næsten alt skulle leveres fra netop den butik. Hvorfor så ikke? Typisk spansk, fordi man manglede en enkelt spisestol.

En time senere blev resten af møblerne leveret og vi sov for første gang i vort nye "La Campana" som puebloen hedder. Der fik vi mange gode ferier og dejlige år, ja tilmed en lille "Seat 600" brugt bil, køreklar, om end med flere buler. Den kørte fint og så til prisen omregnet til danske Kr. 4.500 leveret inklusive spansk nummerplader og moms. Flere år senere blev bilen solgt for samme pris.

Vordingborg

Hverdagene gik og jeg gik derhjemme og ventede mere eller mindre tålmodigt på at Erika skulle lade sig pensionere.

Problemet var blot at hun næsten elskede sit arbejde og ikke mindst "hendes pensionister". Og de elskede hende. Et lille eksempel var hendes arrangerede udflugter ned til Balle sommerhus, det nye indkøbte hus som ligger i Sydsjælland. Dette sommerhus var købt ca. et år før

salget af huset i Spanien var i orden.

På udflugtsdagen i det syd sjællandske, medbragte plejehjemmets selskab det meste af "det kolde bord". Nu var og er pladsen i Balles spisestue kun til 14 mennesker, som kunne sidde godt. Men ingen kunne få sig til at sige nej til at medtage flere pensionister, så de var som ofte 16-17 mennesker, plus mini bussens chauffør plus Erika og mig. Hvordan vi fik plads til alle spisende gæster samt os selv forstås stadig ikke. Men hvor der er hjerterum...

Det gik et år efter købet af sommerhuset i Balle, før den spanske hacienda var solgt. Fra København til Sydsjælland er der motorvej det længste af vejen til sydpå. Så for bl.a. at få Erika "bort" fra "hendes" plejehjem, og gå på pension måtte der ske noget.

Det var mig som blev drivkraften til at se på køb af en nybygget lejlighed i Vordingborg. Fordelen var at toget fra Vordingborg til København, hvor pigerne stadigt boede, gik ofte. Så var vi ikke helt afhængige af en bil. Vi flyttede derfor til Vordingborg, hvor Erika selvfølgelig hurtigt faldt til, sådan var hun ganske simpelt hen.

Vibeke, den yngste af pigerne, havde nu været sygeplejerske oppe på Grønland i flere omgange. Hun havde læst videre og taget en Jura eksamen. Hun fik så et job som jurist på Nykøbing Falsters kommunkontor. Derfor købte hun også en lejlighed lige ved siden af vores i Vordingborg.

Med hensyn til Anette havde hun nogle år tidligere fundet, forelsket sig og giftet sig med Klaus. Dengang da Anette arbejdede hos Lundbeck, blev hun bl.a. anbefalet at videreuddanne sig på universitetet for at lære endnu mere inden for hendes fag. Hun er laboratorietekniker ét eller andet, det er aldrig rigtigt gået op for mig, men skarp i hovedet, det er hun. Hendes mand Klaus, er svigersøn som ud over også at have en god hjerne, også er et hjælpsomt menneske. Det kunne bl.a. ses ved hans store hjælp da Erika skulle bisættes.

Tilbage til boligen i Vordingborg. Det var alle tiders lejlighed, men

Vordingborg by er nærmest døende, så jeg faldt aldrig rigtigt til. Erika derimod fandt sig hurtigt en ny omgangskreds. Hun meldte sig bl.a. ind i logen, hvor hun befandt sig rigtigt godt.

En veninde Anna som havde egen bil, hentede hende som regel. Fra Vordingborg er bilturen til sommerhuset i Balle kun ca. 15-20 minutter, så den tur blev kørt adskillige weekender. Trafikken ned til Vibeke i stuen, vi boede på første sal, var ret kraftig, mor var jo lige ved hånden, altid hjælpsom, altid glad og smilende

På trods af gode naboer, som boede i stuen lige under os, var Vordingborg ikke lige sagen, specielt jeg var lidt rodløs.

Efter få år i Vordingborg hørte vi om en ny boligblok som blev bygget i Vanløse, kun 2 km fra "Erikas plejehjem". Lejlighederne var velindrettede, og kunne lejes på alm. basis.

Der boede en hel del ældre mennesker som havde solgt deres villa, og de kunne derfor godt sidde for huslejen som var ca. 10.000 kr. pr. måned inklusive varme og vand.

Vi var inde og beså indretningen i en 3 værelses lejlighed. Det var den hvor Birthe, én af Damsøgårds ansatte piger nu boede i oppe på tredje sal, lod vi os skrive op på en venteliste.

Bebyggelsen hedder "Hebsgaards Have", opkaldt efter den berømte danske glasmester der tidligere havde haft sit værksted m.m. netop på den parcel, hvor Hebsgaards Have nu ligger.

Det skulle imidlertid tage hele 2 år før der blev en ledig lejlighed. I år 2015 tog vi derfor med kyshånd imod en tilbudt lejlighed på anden sal. Men først efter at vi havde boet i 2 år nede i sommerhuset, dog med 4 måneders afstikker til Spanien. Vordingborg blev solgt, godt og hurtigt.

”Hebsgaards Have” i Vanløse

Så det blev endelig foråret 2015 hvor lejligheden blev klar på 2. sal. Lejligheden var udstyret med alle former for hårde hvidevarer, men disse skulle lejerne selv købe og lade installere. Det er sandsynligvis for at gøre lejlighederne lidt billigere, men den mand som havde boet i lejligheden tidligere, ville da også gerne sælge alle sine hårde hvidevarer til os.

Vi blev dog ikke enige om prisen og købte derfor selv helt nye hårde hvidevarer. Prisen indebar også levering, opsætning samt fuld garanti. Med hjælp til gardinopsætning m.m. af min bror Jens og svigerinde Lis, blev den nye lejlighed, kun 6 år gammel, taget i brug.

NU skulle pensionist tilværelsen rigtig nydes af os 2 pensionister. Det hele virkede lyst og positivt, men det blev der desværre snart sat en stopper for.

I forbindelsen med flytningen til Vanløse skulle en ny familie doktor tildeles, og her var vi for så vidt heldige med at få en ældre huslæge med et meget fint renommé.

Erika havde, da vi boede i Vordingborg flere gange søgt vor daværende læge, da hun ikke følte sig helt på toppen. Humøret fejlede dog intet, men den nye læge i Vanløse, Hr. Skovgård ville alligevel have hende grundigt undersøgt.

Han aftalte og bad derfor rigshospitalet om ”den store omgang” som han kaldte det! Nå, vi var glade, nu skulle Erika lige undersøges, og det blev hun i så alle ender og kanter. Man fandt noget som ikke skulle være der, men vi var stadig begge i rimeligt godt humør.

Dagens læger var jo efterhånden blevet meget dygtige. Det skulle vise sig at de, i mine øjne, ikke var dygtige nok, Erika havde kræft. Her skal lige nævnes at Erika hele sit liv havde været bange og haft respekt for den forbandede sygdom. Ikke mindst på hendes plejehjem havde hun set hvad den kunne medføre.

Med svigerinde Lis ved sin side, begyndte hun nu på de første af 10-12 kemobehandlinger. Det gik faktisk rimeligt godt, så humøret var endnu ikke i bund.

En nabo fra engang da de boede i Sagahus på Vesterbro hedder Per. Han havde været hele systemet igennem, så Per og hans kone Edith, blev en stor støtte og vejleder for Erika. Selv om hun var meget træt, og derfor ofte hvilede sig på vor divan, holdt vi modet oppe. Næsten dagligt så vi hinanden dybt i øjnene og sagde "sammen klarer vi også dette, ikke?".

Månederne gik, hun fik efterhånden en masse medicin. Selv kl. 3 om natten skulle nogle piller indtages, jo vi var meget mærket af situationen.

Vinteren gik og det blev 2016. Vi var utroligt ofte, sådan føltes det i hvert fald, inde på "Riget". Vi kunne næsten tage turen i blinde, men havde glæde af f.eks. Metroen lige i nærheden af vores nye bolig, samt vores rejsekort.

Foråret kom. Altankasserne blev tilplantet og vi havde meget stor glæde af flere af vores nye naboer. Ud over naboen Flemming, boede Marianne med sin Knud i stuen. En anden stue veninde hed Gurli, og hendes nabo hedder Hanne. Endelig var der på 2 sal Wivi. Alle blev gode veninder med Erika.

Flemming, en enkemand som bor dør om dør lige ved siden af, er uddannet slagter, og et sjældent godt menneske. Ofte bød han på aftensmad, når Erika ikke havde kræfterne.

En anden kone i bebyggelsen hedder Tine. Hun tog ofte Erika ved hånden og sammen gik de flere ture. De har sikkert snakket om livet og om hvor mærkeligt det kunne forme sig. Hun nåede at blive en meget god veninde. Tine giftede sig senere med en rar fyr hun tidligere havde været gift med. Han hedder også Poul, en yderst hjælpsom og vellidt mand.

Poul Eriks 80 års fødselsdag.

Endelig var der Lenna, som var Erikas bedste veninde, der var gang i telefonen. Lenna og hendes mand Preben var også tidligere gæster i bl.a. sommerhuset, men også nede i Spanien, hvor vi alle hyggede os gevaldigt.

Den 28. juni fyldte Erika så nogle og halvfjers år. Hun inviterede til en hyggelig fest, udelukkende kvinder hun holdt af og som dermed var kendere af huset. I bakspejlet var det nok Erikas form for et farvel til sine gode veninder. Men der var på trods af dette et rimeligt godt humør, der skjulte Erikas sygdom. Erikas søster Lisbeth var selvfølgelig også med til frokosten, hun og manden Bjørn bor stadig på Århus kanten.

I den følgende juli måned 2016 rejste Erika og jeg med lægernes ok, en måned til Fuengirola, byen hvor vi havde haft vor elskede "Campagna". Nu boede vi i en lejet lejlighed på sjette sal, med udsigt til Middelhavet.

Jeg håbede på at et gensyn med de gamle kendte steder ville kvikke

Erika op. Vi købte således også nogle nye kjoler til hende, måske for også at dække over at det måske var sidste gang vi to ville nyde mindet om mange gode og dejlige år sammen i det spanske.

Jeg tog flere fotos af Erika i det nye tøj, men her bagefter kan man på fotografierne tydeligt se hvor mærket hun var af sygdommen. Trods de mørke udsigter havde vi hinanden, uden der blev diskuteret fremtiden. Erika ville ikke se døden i øjnene, og dette standpunkt gjaldt lige til hun døde.

Poul Erik og Erika.

I august 2016 var vi atter hjemme, og Erika planlagde nu min 80 års fødselsdag den 9. august. Det skulle blive hendes sidste arrangerede fest.

De fotos som blev taget af os 2, og hvor Erika stadig smiler, er mangfoldiggjort og hænger hos os 3 som Erika efterlod. Hun smiler, et smil som hun faktisk har på alle de billeder der er taget af hende i årenes løb. Også Erikas søster Lisbeth og svoger Bjørn deltog i min fødselsdags fest, og det skal lige bemærkes at de to, de sidste af Erikas nærmeste, også senere har holdt forbindelsen til mig ved lige. En kontakt jeg sætter stor pris på.

Nu gik det hastigt ned af bakke med resterne af hendes helbred. Hun blev indlagt på Bispebjerg hospital, på en afdeling som officielt skulle gøre hende smertefri, men det kunne ingen se noget resultat af. Også

2 store operationer havde tæret på hende.

Antallet af piller voksede. Staten skrev at al medicin til Erika var uden omkostninger for os, men det hjalp jo desværre ikke. Erika døde 1ste november 2016 tidligt om morgenen, Hendes 2 piger var ved hendes side, og hun sov fredfyldt ind. I avisen skrev jeg i dødsannoncen: Kræften tog dig fra os, men du er i vore hjerter.

Var kærligheden stor, er sorgen dyb.

Nu var der tomt i lejligheden. Alt, simpelthen alt, minder mig om Erika. En stilhed havde bredt sig, der var ingen som svarede på mine mange spørgsmål. Ingen nattesøvn, ingen appetit, masser af tårer, tanker flakkede rundt: Hvad nu?

Mange forsøgte sig med ordene: Livet skal jo leves videre. Ingen sagde hvordan. Spørgsmålene tårnede sig op. Hvad med mad: ingen appetit. Fjernsynet kørte uden jeg så på det. Der gik meget lang tid før der var mellemrum i tårerforløbet. Savnet er fortsat enormt.

Dagene som fulgte

Jeg sover dårligt om natten. Har en kort tid kørt med sovepiller, men det går jo ikke i længden.

Har kørt nogle gange med vaskemaskinen, det hvide undertøj blev gråt af det sorte som også kom i maskinen. Det med mad er næsten et kapitel for sig selv. Køleskabet er faktisk tomt, de enkelte ting står og råber til hinanden. Jeg rister brød, og kommer færdigskivet ost på. Kører dog også en del på leverpostej. Varm mad er lig med spejlæg, kaffe er for besværligt, begynder med at drikke the om morgenen. Mine piller skifter navn.

Jeg har fået konstateret KOL, og har længe haft hjerteflimmer. Den nye læge hedder Kjærulff, en læge jeg virkelig svinger med.

De piller jeg får, samt inhaleringsapparaterne, bliver justeret hos ham. Efter nogle kontrolændringer har jeg nu fundet en rytme som fungerer på mine helbredsproblemer.

Når pillerne skifter navn er jeg på den. På Sundhedscentret, et center med mange funktioner, har jeg som nabo. Der kan jeg fremover få fyldt de tomme pilleæsker.

Medens dette finder sted, så jeg en mængde sundheds brochurer som findes i venteværelset. Én af brochurerne fortæller på forsiden at har man KOL og hjerteproblemer, kan man via sin lægens anbefaling blive tilbudt et kursus om samme, det tager 7 uger. Det meldte jeg mig på, og får nu en masse input fra andre som er på samme hold. Dette kursus afsluttes med et tilbud om madlavning for KOL patienter, hvor en dygtig diætist Lene Kromann Larsen lærer os hvilke ting som man skal og bør være obs. på.

Mine vaner ændres lidt. Den øgede fritid går hovedsaglig med at se TV samt at bruge min computer. Økonomisk tildeles jeg et husleje tilskud til den ret høje husleje.

Fra det offentlige havde vi den sidste tid Erika levede, et tilbud som gik ud på en gulv- støvsugning med efterfølgende gulvvask hver anden uge. Efter hendes død får jeg grundet min halve lungefunktion lov til at beholde det offentlige rengørings tilbud.

For at ordne alt andet rengøring i hjemmet aftaler jeg med en ung fyr. Han hjælper også min flinke nabo, slagteren. Flemming er stadig til stor glæde, nu for os begge. Vi bor jo dør om dør. Han har mødt en kvinde som er veluddannet, hun ligger noget over "Billedblads" niveau. Derudover kan hun også kan spille på cello.

Birgit, som hun hedder, ser en aften lidt af mine skrivelser og opfordrer mig til at skrive en bog. Jeg har en god evne til at udtrykke mig skriftligt sagde hun. Jeg tænkte lidt på det, og meldte mig til et FOF skrivekursus. Nu er jeg i gang med min livshistorie, og mine tanker her i en alder af 82 år.

Birkelunden

En morgen hvor sidder jeg ved min computer falder mine tanker atter hen på Erikas sidste hvilested.

En del af Søndermark kirkegården kaldes Birkelunden. Det er nærmest en langstrakt græsplæne hvor flere Birketræer kaster sine skygger. På dette fredfyldte sted hviler nu Erika samt min mor, plus nogle af mine onkler.

Ved juletid er det meste af plænen nærmest oversået med blomsterbuketter, kranse og andet gran samt en hel del små stearinlys i hver sit lille glashus. Rigtig mange mennesker besøger specielt ved juletid dette sted hvor deres kære er stedt til hvile. Midt på selve kirkegården ligger der et ret stort og dystert kapel. På bagsiden findes bygningen hvor selve krematoriet foregår.

Erika blev bisat fra sognets kirke som hedder Hyltebjerg Kirke. Denne højtidelighed blev overværet af en hel fyldt kirke, hvor midtergangen op til hendes kiste var dækket af utallige blomsterhilsener.

Den kvindelige præst, som var ansat som vikar, holdt en meget fin tale. Hun fik alt det væsentlige med, og bagefter sagde svigersønnen Klaus en del pæne ord. Dette kunne jeg ikke selv, jeg var alt for rørt, men han klarede det fint for mig.

Hele følget blev inviteret til lidt at spise og drikke, på en restaurant som ligger skråt overfor kirken. Også dette arrangement havde Klaus ordnet for mig.

Med bedemanden, som i parentes er en gammel skoleskibs mand, havde jeg en speciel aftale. Erikas kiste skulle, efter højtideligheden, køres langsomt forbi plejehjemmet Damsøgård. Det ligger meget tæt ved kirken. Der havde hun arbejdet i så mange år. Nogle af personalet på plejehjemmet så der Erikas kiste for sidste gang, som en ærbødig hilsen til en kær kollega.

Jeg har for længst aftalt med pigerne at jeg, når også min tid er omme, skal stedes til hvile ved siden af Erika. Dette uanset hvordan resten af mit liv ellers vil forme sig.

Som tidligere nævnt er min mor bisat samme sted. Det får mig til at mindes hende og lidt af hendes liv.

Hun var som ung pige blevet spået at hun ville blive 75 år gammel. Da hun nærmede sig de 78 år ville min bror og jeg invitere hende ind på restaurant "Bamboo".

Det ville hun umiddelbart ikke høre tale om. Men da mors svigerinde, tante Ella, skulle holde og fejre sin fødselsdag netop på en restaurant, fik mor alligevel lyst.

Det blev som nævnt på "BAMBOO" en kinesisk restaurant hvor flere af familien ofte spiste, ja vi var nærmest venner med indehaveren. Det blev en dejlig aften, men da regningen blev præsenteret blev vi alligevel lidt overrasket. Selskabet skulle bl.a. have drukket 47 øl, og det kunne jo ikke passe.

Nils, min brors svigersøn, kunne derfor korrigere med at vi havde drukket 14 øl som netop hed "47". Så passede regnskabet bedre. Efter mange undskyldninger brød vi op.

Mor havde fået en fin fest, men døde lidt senere også af kræft. Da hun én af hendes sidste dage skulle indlægges fra sit hjem på Vesterbrogade sagde hun til Jens og mig. "Sørg for det ikke bliver på Hvidovre hospital, der kommer jeg ikke levende ud fra". Hun fik ret.

Hvad får jeg min tid til at gå med

De ensomme timer er der flest af. Dog er jeg medlem af en filmklub, det sker hver tirsdag hvor jeg bl.a. også ser og snakker med min bror. Vi får en tår øl sammen og hilser på flere vi efterhånden har mødt. Ofte besøges Anette og Vibeke. Sidstnævnte kommer også her og

hjælper med at få skik på min computer m.m. Hun og jeg tager gerne en gang om året på en lille uges ferie sydpå, hvor der ikke går én dag uden Erika kommer på tale. Næste år går turen til Irland, det glæder vi os meget til. Anette rejser en hel del med Klaus, så vi får alle set os om. Jeg vil afslutte min lille fortælling om mit liv med nogle få ord, skrevet af Johannes Møllehave:

”At miste et menneske, som står én nær, er en livsomvæltende begivenhed. Det forandrer dig for evigt, og du vil altid skulle gå rundt med denne kærlighed, som du ikke kan komme af med, fordi den, du elsker, er død”.